វគ្គទី៣
ឯកសារ១០សន្លឹក

ព្រឹកស្អែកឡើង...

រក្សាឡើងម៉ូតូឌុបចេញទៅរកមហាវិទ្យាល័យដើម្បីចុះឈ្មោះនិងត្រៀមខ្លួនសំរាប់ចូលរៀនឆ្នាំសិក្សា ដែលកំពុងតែបោះជំហានចូលមក ។ រាសីស្លៀកខោអាវរបស់ឪពុកនាង រាងស៊ុលឃុលបន្តិចតែក៏អាចស្លៀកជិតខ្លួនសមសួន ព្រោះនាងអាល័យសន្សំលុយមើលជំងឺម្តាយនិងប្អូន មិនបានទិញខោអាវស្លៀកអោយត្រឹមត្រូវ ពីរបីឆ្នាំមកហើយ ហើយខោអាវរបស់នាងសោតក៏ចាស់ៗ ហើយចង្អៀតពាក់មិនត្រូវផង ។ ចំណែកខោអាវម្តាយរបស់នាងវិញ បានត្រូវរង្គាប្អូនប្រុសរបស់នាងលួចយកទៅលក់អោយញាតិចោកៗ យកលុយទិញថ្នាំញៀនអស់ ។ ការពិត ទ្រព្យធនរបស់គ្រួសារនាងបានរបេះរបោចគ្មានសល់អ្វីទេ ។ ទ្រព្យចុងក្រោយគឺកូនដីមួយជ្រុងនៅព្រៃកូនខ្លាដែលរាសីនិងរក្សាត្រូវបង្ខំចិត្តលក់ចោល ដើម្បីសងបំណុលគេផង និងដើម្បីធ្វើទុនមករកការធ្វើនៅភ្នំពេញផង ។

លុះដើរមកដល់មុខរោងចក្រជិនហួ រាសីឃើញមនុស្សម្នាឈរ

ចោមមើលការដាក់ផ្សាយរកកម្មករថ្មីបន្ថែមទៀត ហើយឃើញគេនាំគ្នាតម្រង់ជួរដាក់ពាក្យសុំចូលសម្ភាសន៍ធ្វើការ ។ នាងក៏ដើរត្រុយចូលទៅជិត ស្រាប់តែរារែក ចង់ចូលបន្តិច មិនចង់បន្តិចទៅវិញ ត្បិតស្អប់មុខថៅកែចិនមហាគីរិះម៉ៅស្វិត ដែលនាងបានជួបកាលពីម្សិលមិញនោះណាស់ ឃើញឫកហើយ មិនចង់បៀតឡើយ កុំថាឡើយចង់ទៅធ្វើការអោយ ។ តែលុះនឹកឃើញដល់រក្សា ដែលត្រូវការលុយបង់សាលា មាណវីក៏សំរេចចិត្តដើរចូលទៅតម្រង់ជួរនឹងគេដែរ ។ ទទួលពេលនោះ ឆ្មាំទ្វារពីរនាក់ដែលនាងប្រទះកាលពីម្សិល បានដាក់ភ្នែកឃើញនាងមកដល់ ក៏ញាក់មុខឡើងហៅគ្នីគ្នាបន្ថែមមកដល់ភ្លែត ចំពោះមុខនារី តម្កង់ពទ្ធ័ជុំវិញរូបនាង ។ រាសីភ្ញាក់ព្រើត ស្រដីឡើងថា ៖

- នេះ ពូៗ បងៗទាំងអស់មកពទ្ធ័ខ្ញុំយ៉ាងនេះ មានការអ្វីហ្នឹង ?

ស្រាប់តែឆ្មាំម្នាក់សួរនាងវិញថា ៖

- តើនាងជានារី ដែលនាំលោកជិនហួចេញពីកន្លែងគ្រោះថ្នាក់ឡានកាលពីម្សិលមិញទៅគ្លីនិក មែនទេ ?
- មែនហើយ! ហើយពូសួរមានការអ្វីដែរ ?
- គឺលោកនាយជិនហួ កំពុងរង់ចាំ ចង់អោយអ្នកនាងទៅជួបនៅការិយាល័យរបស់លោក ឯខាងក្នុងម៉ាភ្លែត ។
- យីអើ! លោកជិនហួនោះមានភ្នែកស្រឡៅតាំងពីអង្កាល់បានជាមកសម្លឹងនារីអង្កាច់អង្កោចដូចខ្ញុំនេះផង ?
- នែ៎នាង! កុំទាន់អាលអួតខ្លួនអី! លោកជិនហួមិនមានទម្លាក់ខ្លួនមកសម្លឹងនារីសាបៗ ស្រីមិនស្រី ប្រុសមិនប្រុស សក់ក្បាលកន្ទ្រើងកន្ទ្រើង មុខមើលមិនបានដូចនាងនោះទេ ។
- អូហ៍បើដូច្នេះមែន ម៉េចក៏លោកជិនហួចាំបាច់អី បញ្ជូនពូៗបងៗ

ទាំងហ្នឹង មកហែហមទទួលរូបខ្ញុំបែបនេះធ្វើអី ? នេះមិនមែនជាការសម្តែងចំណាប់អារម្មណ៍យ៉ាងពិសេសមកលើរូបខ្ញុំទេហ៍ ? ឬក៏ចង់ប្រកែកថាមិនមែនទៀត ?

ឆ្មាំទាំងឡាយនោះ មើលមុខគ្នាព្រាតតែម្តង ។ មែនហើយ ! តើហេតុអ្វីទៅដែលជិនហ្វូដាក់បញ្ជាតឹងរឹងអោយគេមកចោមពទ្ធ័ទទួលរាសីយ៉ាងច្រើនដូចស្រមោចយ៉ាងនេះ រហូតដល់មនុស្សម្នាដែលតម្រង់ជួរចុះឈ្មោះសុំចូលធ្វើការនៅទីនោះទាំងឡាយ ក៏នឹកឆ្ងល់ដូចគ្នាដែរថាតើហេតុអ្វី នារីយើងបានទទួលការស្វាគមន៍ជាពិសេសពីពពួកឆ្មាំយាមជាច្រើននាក់នោះ ?

- យើងមិនដឹងថាលោកជិនហ្វូមានការអ្វីទេ តែលោកសុំអោយអញ្ជើញនាងចូលទៅជួបលោកឥឡូវនេះជាប្រញាប់ ។

- ពុទ្ធោ ! ប្រហែលជាដេកគិតមួយយប់ ទើបតែនឹកឃើញថា ត្រូវសងគុណរាសីបែបណាហើយ ទើបអោយកូនចៅមកតាមហៅអស់ម៉ារោងចក្របែបនេះ ! (រាសីលាន់មាត់)

- កុំនិយាយច្រើន ! ប្រញាប់ឡើងទៅជួបលោកភ្លាមទៅ ។

នាយឆ្មាំម្នាក់លូកដៃបំរុងចាប់អូសដៃរាសីចូលទៅក្នុងរោងចក្រ ស្រាប់តែនារីរលាស់ខ្លួនភិលចយក្រោយបីជំហាន ហើយស្រដីថា ៖

- យី ! ហេតុអ្វីចង់ប្រើកម្លាំងបាយ ចាប់នារីភេទជូនលោក ដល់ការិយាល័យបែបនេះ ? ក្រែងនេះជារោងចក្រ មិនមែនទេ ? ហេតុអ្វីក៏មិនអោយខ្ញុំឈរតម្រង់ជួរចូលសម្ភាសន៍ដូចគេឯងតចឹង ?

- នែ៎ ស្រីល្អ ! លោកគ្រាន់តែចង់មានប្រសាសន៍ពីរបីម៉ាត់សួរនាងប៉ុនហ្នឹងឯង... កុំប្រញាប់វាយឫកធ្វើគ្រាន់បើអី !

- មកពីខ្ញុំខ្លាចធ្លាក់ក្នុងអន្ទាក់ល្បិចអ្នកមាន ទើបត្រូវប្រយ័ត្នខ្លួនខ្លះទើបបាន ។ បើលោកជិនហ្វូពិតជាចង់ជួបខ្ញុំមែន អោយគេមកជួបខ្ញុំទីនេះដោយខ្លួនឯងទៅ ។ ខ្ញុំមិនចូលចិត្តជួបលោកតែពីរនាក់ក្នុងបន្ទប់ផ្ទាល់ខ្លួនពិសេសទេ ។

មើលទៅរាសី មាត់បាន ប្រាជ្ញបានណាស់ ។ បុរសដែលជាឆ្មាំមួយហ្នឹងនោះនិយាយមិនឈ្នះ ក៏បង្គាប់អោយឆ្មាំមួយរូបទៅជំរាបលោកជិនហ្វូ ហើយធ្វើសញ្ញាអោយប្អូនដប់នាក់ទៀត ចាប់ដៃចាប់ជើងសែងរាសីចូលទៅក្នុងរបងរោងចក្រភ្លាម ធ្វើអោយមនុស្សទីនោះផ្អើលឆោឡោឡើងដោយសម្រែកនារីដែលស្រែកឡើងថា ៖

- ជួយផងៗ ! គេចាប់ខ្ញុំយកទៅអោយថៅកែ ! ជួយផងៗ...ទីនេះមិនមែនជារោងចក្រទេ តែជាកន្លែងប្រើកម្លាំងបាយចាប់ស្រីជូនលោក...

មនុស្សម្នាក៏បែកហ្វូងអ៊ូអរភ្លាមមួយរំពេច ។ រាសីប្រឹងបម្រះផង ស្រែកផង តែក៏មិនឈ្នះកម្លាំងឆ្មាំប្អូនដប់នាក់នោះ ដែលសែងនាងឡើងរហូតដល់ជាន់ទីពីរនៃអាគារថ្មីធំមួយ ។ មកដល់បន្ទប់ការិយាល័យមួយយ៉ាងធំស្រឡះ ហើយមានការរៀបចំយ៉ាងស្អាតស៊ីវិល័យ មានតាំងពីម៉ាស៊ីនកុំព្យូទ័រ ឥន្ទ្រីណិត និងសេនាសនភណ្ឌតម្លៃរាប់ពាន់រាប់ម៉ឺនដុល្លារ ពួកគេក៏ទម្លាក់នាងទៅក្នុងសាឡុងដ៏ទំនើបមួយ រួចហើយក៏ទាញទ្វារបិទ ។ រាសីស្ទុះដើបទៅមូលគន្លឹះទ្វារ រករត់ត្រឡប់ក្រោយវិញ ស្រាប់តែ...

- នាងទៅណាមិនបានទេ ! យើងមានរឿងនិយាយគ្នាបន្តិច !

រាសីភ្ញាក់ព្រើតបែរក្រោយរឹង ឃើញលោកជិនហ្វូឈរនៅក្បែរទ្វារមួយទៀត ទើបតែចូលមកដល់ ។ នៅលើមុខមាត់របស់គេមានស្នាមដេរជាច្រើនកន្លែង ដោយសារគ្រោះថ្នាក់ចរាចរកាលពីម្សិលមិញ ។

- តើយើងមានរឿងអ្វីទៅ ដែលត្រូវនិយាយគ្នានោះ ? (រាសីសួរ)

ជិនហួសម្លឹងមុខធិតា ដោយកែវភ្នែកយ៉ាងមុត ប៉ុន្តែរាសីមិនព្រឺ មិនញញើតទេ ។ នាងបែរជាញញឹមញ៉ោយហើយសួរទៅវិញថា ៖

- ក្រែងពេលវេលារបស់លោកមានតម្លៃណាស់មែនទេ? ហេតុអ្វីក៏មកឈរស្ងៀមបង្ហើរពេលវេលាដោយអាសារបង់យ៉ាងនេះ?

ជិនហួឮដូច្នោះ ក៏ស្រដីវឹងយ៉ាងប្រញាប់ថា ៖

- ខ្ញុំបាត់ក្រដាសសំណៅឯកសារពីកាតាបខ្មៅដែលនាងកាន់កាលពីម្សិលមិញនោះទៅចំនួន១០សន្លឹក តើនាងមានឃើញទេ?

- អីយ៉ា! សំណៅឯកសារស្អីទៅ លោកជិនហួ? អ្នកជំនួយការទីក៏មិនគ្រប់គ្រងដូចខ្ញុំនេះ ទៅចេះដឹងស្អី ពីឯកសារ១០សន្លឹករបស់លោកនោះកើត លោកអើយ!...

- តែនោះជា brief case របស់ខ្ញុំប្រើផ្ទាល់តែម្នាក់ឯង គ្មាននរណាកាន់ទេ ក្រៅពីនាងម្នាក់ កាលពីម្សិលមិញនេះ ។

- យើ! ជួយកាន់អោយម៉ាដើ អោយបីនុល្លាររួមទាំងថ្លៃម៉ូតូឌុបផងថ្ងៃនេះ មករករឿងខ្ញុំ ចង់រកទារបីដុល្លារនោះវិញមែនទេ? នេះបានហៅថាចៅកែមហាគីរី មហាល្បិច មែនតែម្តង!

- នែ៎! យើងមិនបានគិតអាបីដុល្លារហ្នឹងទេ ព្រោះក្រដាសឯកសារ១០សន្លឹកនោះមានតម្លៃធំធេងណាស់ សំរាប់រោងចក្ររបស់យើងទាំងមូល ។

- បើដូច្នោះ ខ្ញុំជួយលោកមិនបានទេ ។ អ្នកក្រលឹតល្ងង់ដូចខ្ញុំនេះត្រូវការតែលុយប៉ុណ្ណោះ ។ អារឿងក្រដាសក្រដោញស្អីហ្នឹង ខ្ញុំមិនដឹង មិនស្គាល់អ្វីឡើយ ។ អស់ការហើយមែនទេ នឹងអាលខ្ញុំត្រឡប់ទៅវិញ ។ លោករំខានខ្ញុំយូរ ខ្ញុំច្បាស់ជាគ្មានពេលរកការធ្វើទេហើយពេលនោះ តើខ្ញុំបានអ្វីចិញ្ចឹមពោះទៅ?

- នាងកំពុងរកការធ្វើមែនទេ? បាន! ចាំខ្ញុំអោយកិច្ចការនាងធ្វើ

ជាកម្មកររោងចក្រនេះ តែនាងត្រូវតែសងក្រដាស១០សន្លឹកនោះមកវិញសិន ។

- យើ! លោកនេះ ស្តាប់មិនខ្មែរមិនយល់ ឬក៏ធ្វើពើមិនយល់? ខ្ញុំបានប្រាប់ហើយតើហ៍ថា ខ្ញុំគ្មានក្រដាសនោះទេ ។

ថាហើយ នាងស្ទុះបើកទ្វារចេញទៅ ដោយមិនចាំអោយជិនហួអនុញ្ញាតិទេ ។ លុះទ្វាររបើកឡើង រាសីក៏ប្រទះបុរសមាឌធំៗបីនាក់នៅឈរខាំងមាត់ទ្វារខាងក្រៅស្រេច ។ រាសីភ្ញាក់ព្រើត នឹកភ័យខ្លាក ប្រហោងពោះធ្លុងតែម្តង ។ នាងក៏បែរក្រោយហើយស្រដីខឹងឡើងថា ៖

- ពុទ្ធោ! ជាបុរសហើយជាចៅកែទៀត តែហេតុអ្វីបានជាខ្លាចអ្នកតូចតាចដូចខ្ញុំ រហូតដល់បញ្ជាអោយឆ្មាំគ្រាក់ៗ ឲ្យជួយយាមលោកដូច្នេះអញ្ចឹង? ម៉េច? ខ្លាចខ្ញុំរំលោភលោករួចទាមទារជំងឺចិត្តរាប់ពាន់រាប់ម៉ឺនដុល្លារហើយយ៉ាងម៉េច បានជាប្រុងប្រយត្ន័ដល់ម្លឹង?

- នែ៎! កុំនិយាយច្រើនពេក (ជិនហួគំហក) ក្រែងនាងនិយាយថាចង់មានការធ្វើមែនទេ? ឥឡូវ ខ្ញុំអោយការនាងធ្វើចាប់ពីពេលនេះតទៅ តែនាងចាំបាច់ត្រូវតែរកក្រដាស១០សន្លឹកនោះមកសងយើងវិញអោយបាន ឮហើយនៅ?

- ចុះបើខ្ញុំមិនដឹងថា ក្រដាសនោះនៅឯណាផង តើអោយខ្ញុំតាមរកវានៅឯណាទើបឃើញ? លោកកំពុងតែចាប់ច្របាច់កខ្ញុំឲ្យស្លាប់ដោយមូលហេតុមិនជាប់ជំពាក់គ្នាសោះហើយនេះ!

- បើនាងពិតជាមិនបានដៃស្និត លួចយកឯកសារពីកាតាបធ្វើការយើងមែន នាងត្រូវតែបង្ហាញមក នូវភាពបរិសុទ្ធរបស់នាង ។

- ជិនហួ! លោកចង់ធ្វើយ៉ាងម៉េចហ្នឹង?

- គឺជាកិច្ចការងាយមួយតើហ៍ ។

ជិនហួនិយាយហើយ ក៏បញ្ជាទៅអង្គរក្សម្នាក់ថា ៖

- នាយសៀក! ជូននាងទៅផ្ទះ ជួយរើឥវ៉ាន់ផ្ទះនាងបន្តិចមើល៍ ថាតើនាងមានច្រឡំដៃយកសំណៅរបស់យើងនោះដែរឬក៏អត់!

- បាទទាន!

- អេហ៍! លោកធ្វើអញ្ជឹងមិនបានទេ លោកជិនហួ! នោះគឺជាការរំលោភសិទ្ធរបស់អ្នកស្រុកស្លូតត្រង់ហើយ (រាសីលាន់មាត់)

- យើងមិនខ្វល់ទេ ។ រញ៉ីរញ៉ៃច្រើន ប្រយត្ន័យើងឃុំអោយនាងដេកអត់បាយទីនេះពីរបីថ្ងៃខ្ញុំឥឡូវហ្នឹង! នាយសៀកចាត់ការ!

នាយសៀកនិងអង្គរក្ស័ពីររូបទៀត ក៏ក្រៀកនាំខ្លួនរាសីចេញពីបន្ទប់ការិយាល័យរបស់ជិនហួ ។

- នែ៎! ពួងងចាស់ៗហើយ! កុំបន្លំធ្វើជាប៉ះខ្លួនស្រីក្មេងដូចជាខ្ញុំនេះពេកមើល! តិចលោពួងងព្រឺសម្បុរលួចស្រឡាញ់ខ្ញុំ ហើយរត់ចោលប្រពន្ធកូនទៅ (រាសីចាក់ផ្លែផ្កា)

នាយសៀកអស់សំណើចខឹកៗតែម្តង កាលបើឮដូច្នោះ ៖

- នែ៎នាងច្រមក់! មុខមាត់ប្រុសមិនប្រុស ស្រីមិនស្រី ស្រមេកស្រមកដូចនាងនេះ មិនបាននឹងអ្នកបំរើជូតផ្ទះអោយគេផង កុំមកជោរនឹងខ្លួននាងពេកមើល៍.. ថ្លង់ណាស់!

- បើពួៗនឹងអញ្ជឹងដែរ សូមមេត្តា ដកឃ្លាដៃជើងនិងខ្លួនរបស់ពួអោយវាឆ្ងាយពីខ្ញុំបន្តិចទៅអញ្ជឹង ក្រែងលោវាជាប់ក្លិនមនុស្សស្រមេកស្រមក នាំតែប្រពន្ធនៅផ្ទះប្រចណ្ឌខុសរឿង ។

ដោយនិយាយមិនឈ្នះក្មេងស្រី នាយសៀកស៊ុញអោយឆ្មាំពីរនាក់ទៀតនោះដកខ្លួនថយបន្តិច ដើម្បីឲ្យធិតាដើរតាមសម្រួល ។ លុះឆវីនាំបុរសទាំងនោះមកដល់បន្ទប់ជួល នរណាៗដែលរស់នៅម្តុំៗនោះ ក៏បែរសម្លឹងមើលមុខនាងធ្វើឡឹងឡង់ៗ ដែលសុខៗ

ស្រាប់តែនាងមានអង្គរក្ស័ដើរហែហមដល់ទៅបីនាក់យ៉ាងគ្រាក់ៗ ។ មិនតែប៉ុណ្ណោះ លោកជិនហួ ថៅកែរោងចក្រដ៏សែនឆ្នើងឆ្មៃ មិនដែលបន្ទាបខ្លួន ដើម្បីនរណាម្នាក់សោះ ថៃដន្យអីថ្ងៃនេះ គេបែរជាដើរតាមពីក្រោយស្រីក្មេងមួយរូប ខោមិនខោ អាវមិនអាវ អោយតត្រុក ដោយឥតស្រងីគំហាក ឬវាយឬកខ្ពើមរអើមដូចទម្លាប់របស់គេ ពីមុនៗមកនោះឡើយ ។

លុះមកដល់បន្ទប់ដ៏តូចចង្អៀត ដែលរាសីនិងរក្សាទើបជួលនៅកាលពីម្សិលនោះ ជិនហួហក់រឹងចូលទៅក្នុង បែរមើលជុំវិញក្នុងបន្ទប់ មិនឃើញមានអ្វីទេ ក្រៅពីកូនសាក់កាដូដាក់ខោអាវពីរកន្ទេលចាស់មួយ ខ្នើយពីរមុងមួយ និងចានក្បានពីរបីប៉ុណ្ណោះ ។ ក្រៅពីនោះគឺស្រឡះធេងតែម្តង ។ នៅលើជញ្ជាំង មានរូបថតអ្នកចំរៀងព្រាបសុវត្ថិ តារាភាពយន្ត កែវពេជ្រពិសី វេតរតនាដាញ់ម៉ូនិកា អេងឬទ្ធី ទេពរិនដារ៉ូ និង អ្នកចំរៀងដូចជា ឈឿនឧត្តម អឿនស្រីមុំ យន់សុភាពជាដើម ជាក្រដាសហែកពីទស្សនាវដ្តីចាស់ៗ យកមកបិទពាសពេញជញ្ជាំង មើលទៅ ហាក់ដូចជាចង់យករូបតួតារាស្អាតៗ មកបិទស្អាមជញ្ជាំងកំពុកនោះហើយ ។ ជិនហួញាក់ភ្នែកស៊ុញអោយនាយសៀកឆែកសាក់កាដូ ។ ស្រាប់តែរាសីស្ទុះទៅខ្ទប់ជាប់ ៖

- នែ៎ នេះជាសំពៀតដាក់ឥវ៉ាន់ផ្ទាល់ខ្លួនស្រីៗ ។ លោកមិនគួរនឹងឆែកឆេរសោះ...!

តែនាយសៀកមិនស្តាប់ឡើយ ។ គេឆក់សំពៀតពីដៃនាង រួចច្រានងនាងធ្លាកក្រោយផ្ទប់និងជញ្ជាំង បន្ទាប់មកក៏រលាក់ឥវ៉ាន់ចេញពីសំពៀត ។ ថៃដន្យ គេមិនបានឃើញអ្វីទេ ក្រៅពីខោអាវចាស់ៗប៉ុណ្ណោះ ។ គេក៏រលាក់ខោអាវរក្សាចេញពីសំពៀតទីពីរ តែក៏មិន

ឃើញអ្វីដូចគ្នា ។ ចំណែករាសីដែលកំពុងតែទល់ផ្លូកបន្ទាប់ពីត្រូវនាយឆ្មាំច្រានងាងផ្ទប់ជញ្ជាំងនោះ ធិតាក៏នៅអង្គុយស្ងៀមលែងនិយាយអ្វីរួចតទៅទៀត ព្រោះឈឺឆ្អិតក្នុងខ្លួនខ្លាំងពេក ។

បន្តិចមក នាយឆ្មាំនោះក៏ចាប់រលាក់ខ្នើយច្របាច់មើលទៀត ប៉ុន្តែ ក៏នៅអាសារឥតការងដែល ។ នាយសៀកបែរមើលជិនហួ ហើយគ្រវីក្បាល ៖

- មិនឃើញមានស្អីទេ ទាន!

ជិនហួនៅទីនោះ ឃើញសកម្មភាពឆែកឆេរទាំងអស់ហើយ ក៏នៅស្ងៀម ។ រាសីឃើញដូច្នោះ ក៏គំហកចំអកអោយថា ៖

- ការដែលលោករំលោភចូលផ្ទះនារីម្នាក់ ដល់បន្ទប់របស់នាង តើលោកគិតថា ខ្ញុំគួរចុះកាសែតផ្សាយទំព័រទីមួយ ថាម៉េចដែរ ?

ជិនហួនៅស្ងៀម ។ នេះជាលើកទីមួយដែលគេធ្វើការបរាជ័យតាំងពីគេមកដល់ស្រុកខ្មែរនេះ ។ រាសីសម្លឹងមុខនរៈដោយក្រសែភ្នែកយ៉ាងមុត រហូតដល់បុរសនោះមានអារម្មណ៍ ថា នាងកំពុងរកវិធីបំបាក់មុខរបស់នាយវិញហើយ ។ គេក៏បន្ធូរបរិយាកាសវិញដោយលួងលោមមាណវីថា ៖

- ណ្ហើយចុះ! ថ្ងៃនេះ ចាត់ទុកថា ខ្ញុំចោទនាងខុសចុះទៅចុះ! ប៉ុន្តែកុំទាន់អាលអន់ចិត្តអី ។ ចាំខ្ញុំប្រាប់រោងចក្រអោយទទួលនាងធ្វើការនៅទីនោះ ដូច្នេះនាងមិនបាច់ដើររកការធ្វើឯណាទៀតទេ ។

ថាហើយ ជិនហួក៏ប្រាប់ទៅនាយសៀកអោយជួយសំរួលកិច្ចការដល់នាង ហើយគេក៏ដើរចេញទៅទាំងទឹកមុខសោះកក្រោះ ។ រាសីក៏រអ៊ូឡើងតែម្នាក់ឯង ក្រោយពីពួកគេចេញទៅអស់ ថា ៖

- ពួកអ្នកមានតែប៉ុនហ្នឹងឯង! រំលោភសិទ្ធិគេដោយមិនដឹងរឿងក៏នៅតែប្រឹងខំរំលោភទាំងមុខខ្លាញ់... គួរឲ្យខ្ពើមរអើមណាស់!

ធ្វើបែបនេះ ស្មានថាឈ្នះអ្នកក្រគ្រប់ពេលហើយឬ ? នរណាមិនដឹង រាសីស្មោះ! គឺមិនងាយចុះចាញ់អ្នកងាយៗទេ លោកជិនហួ! កុំថាឡើយអ្នកជាជាតិបរទេសរៀនខ្ពស់ត្រឹមណា មានលុយ មានអំណាចត្រឹមណា... ពេលនេះ រាសីក៏ចង់ដឹងដែរថា ប្រាជ្ញក្មេងខ្មែរជនបទដូចជាយើង តើអាចប្រដេញប្រាជ្ញាមនុស្សដូចអ្នកបានដែរឬទេ ? នៅវេលាយើងរាប់លទ្ធផលចុងក្រោយ តើនរណានឹងគ្រាន់បើជាងនរណា ?

ព្រលប់ថ្ងៃដដែល...

រក្សាមកដល់ផ្ទះវិញដោយទិញបាយពីរកញ្ចប់មកផង ។

- បងរាសី! ខ្ញុំបានចូលរៀនហើយបង!

រក្សានិយាយប្រាប់បងដោយត្រេកអរ ។

- បងក៏បានការធ្វើដែរនៅរោងចក្រជិនហួអិលធីឌី ជិតផ្ទះយើងនេះតែម្តង ដូច្នេះបងមិនបាច់ដើរឆ្ងាយទេ ។

- មែនឬបងរាសី ? ហេងអស្ចារ្យណាស់ ។

ថាហើយ គេក៏លាតបាយកញ្ចប់ចែកគ្នាបរិភោគ ស្រាប់តែ...

- មានចំណែករបស់បងដែរឬទេ រក្សា ?

អ្នកទាំងពីរក៏ងាកមើល ឃើញបុរសម្នាក់កាន់អាហារមួយកញ្ចប់មកដល់ដែរ ។

- បងសយនា! (រក្សាលាន់មាត់) មកទាន់ពេលបាយល្មមតែម្តង!

រាសីលួចមើលសយនា នឹកចម្លែកចិត្តដែលបុរសម្នាក់នោះមកផ្ទះនាងរាល់ល្ងាចដូច្នោះ ។ ការពិត នាងមិនទុកចិត្តបុរសនេះទេ ។ នៅទីក្រុង មនុស្សល្អនិងមិនល្អលាយគ្នាច្របូកច្របល់ តើទុកចិត្តម្តេចបាន ជាពិសេស គឺមនុស្សដែលនាងមិនស្គាល់ប្រវត្តិពីមុនមកសោះ... មិនដឹងថាគេមកស្និទ្ធស្នាលជាមួយនាងនិងប្អូនដើម្បីអ្វី ?

ឃើញរាសីបរិភោគស្ងៀមស្ងាត់ មិននិយាយស្តីជាមួយខ្លួន នរៈក៏ស្រដីឡើងថា ៖

- មិនពេញចិត្តនឹងវត្តមានរបស់បងមែនទេ រាសី? បើប្អូនទើសទាល់ ប្រាប់បងណា៎! កុំធ្វើមុខក្រញូវអញ្ចឹង បាត់សោភ័ណនារីអស់ហើយ ។ បើសិនបងមានអ្វីធ្វើអោយប្អូនទើសទាល់មែន បងក៏មិនហ៊ាននៅរំខានប្អូនទៀតដែរ... បងទៅផ្ទះវិញហើយណា៎!

សយនាក៏យកចានបាយទៅលាង ហើយក៏លើកដៃបក់បោយលាអ្នកទាំងពីរចេញទៅ ។

- បងរាសី! ម៉េចបងមិននិយាយរកបងសយនាអញ្ចឹង? ក្រែងបងទាំងពីរទើបតែចាប់ដៃធ្វើមិត្តនឹងគ្នាហ្មែ៎ស?

- នរណាថា? បងមិនស្គាល់គេផង ទើបតែជួបម្សិលមិញនេះតើហ៍ម្ល៉េះហើយទើបបងមិនមានអារម្មណ៍ថាទុកចិត្តគាត់អ្វីបន្តិចទេ ។

- តែអាកប្បកិរិយាតោះតើយរបស់បង ហាក់ដូចជាបណ្តេញគាត់ឲ្យចេញទៅអញ្ចឹង ។ តិចលោគាត់ជាមនុស្សល្អវិញទៅ បងមិនបាត់បង់មិត្តម្នាក់ដ៏ល្អទៅហើយទេហ្មែ៎ស?

- ប្រយ័ត្ន ក៏គង់គ្រាន់ជាងអោយគេមកលួកថ្លើមថ្ងៃក្រោយដែរណា៎រក្សា ។ កុំអាលទុកចិត្តបុរសចម្លែកអី មិនដឹងថាគេជាមេធ្លាក់ទាក់ស្រីៗយកទៅលក់ ជាបុរសដើរពង្រាយស្នេហ៍ ឬក៏គេជាមនុស្សល្អក៏មិនដឹង...យើងកុំស្និទ្ធស្នាលនឹងគេពេកអី ។

- តែបើបងមិនរាក់ទាក់ស្និទ្ធស្នាលនឹងគាត់ ធ្វើម៉េចនឹងអាចឲ្យបងបាននឹងកើតថា គាត់ជាមនុស្សយ៉ាងណា?

ការពិត ថ្ងៃនេះ រាសីមិនសូវស្រួលខ្លួនសោះ ត្បិតពីព្រឹកមិញនាងត្រូវនាយសៀកប្រចានដួលអុកខ្លួននឹងជញ្ជាំង ។ ពេលនេះនាងហាក់ដូចជាឈឺសព្វរាងកាយ ហាក់ដូចជាចង់គ្រុន ទើបគ្មាន

អារម្មណ៍ថាចង់គួរសមនឹងនរណា សូម្បីតែជាមួយសយនាដែលជាមិត្តដំបូងរបស់នាង ក៏គ្មានចេតនានឹងរាក់ទាក់ដែរ ។

- រក្សា! ទៅមាត់ផ្លូវ ទិញថ្នាំអោយបងបន្តិចបានទេ?

ឃើញបងស្រីមិនស្រួល រក្សាក៏ហាក់ប្រុយទៅរកទិញថ្នាំឲ្យនាងភ្លាម ។ រាសីក៏ទំរេតខ្លួនផ្អេចសំងំយកកម្លាំង ស្រាប់តែមានដៃមួយហុចកែវទឹក ហុចថ្នាំមកអោយនាង ហើយស្រដីថា ៖

- លេបពីរគ្រាប់នេះសិនទៅ ក្រែងលោបានស្រួលខ្លួនជាងមុន ។

រាសីបើកភ្នែកឡើង ឃើញសយនាដាក់ខ្លួនអង្គុយចុះជិតនាងក្នុងបន្ទប់តូចរបស់នាងនឹងរក្សា ។ នាងស្ទុះងើបឡើង ៖

- ល្បងសយនា?

- គឺ... បងសយនា! មិនមែនល្បងសយនាទេ ។

- កុំចេះ! គេហៅយ៉ាងម៉េចស្រេចតែគេ ។

- អូហ៍ អ្នកឈឺអី មាត់រឹងម្ល៉េះ? ស្អែកទៅធ្វើការកើតទេ?

- យី! ម៉េចបានដឹងថា ខ្ញុំបានការធ្វើ?

- គឺរក្សាគេប្រាប់បងអំបាញមិននោះអី ។ អញ្ចឹងតើហ៍ បានថ្ងៃនេះរាសីវាយឫកលែងស្គាល់បងអស់រលីង!

- និយាយតែផ្តាស! គឺមកពីខ្ញុំត្រូវពួកអាមាឌធំៗនោះវាច្រានខ្ញុំផ្ទប់ជញ្ជាំងតើហ៍...

- អូហ៍ មានរឿងអីហ្មែស?

- គឺ... ទោះខ្ញុំប្រាប់ល្បងក៏ល្បងមិនយល់ដែរ ។ ថ្ងៃនេះ រាសីមិនស្រួលខ្លួន ។ ស្អែកចាំនិយាយគ្នាទៀតណា៎!

- មានន័យថា នៅថ្ងៃស្អែក បងអាចមកទីនេះបាន មែនទេ?

រាសីងាកសម្លក់សយនាភ្លាម ។

- ស្រេចតែគិតទេ! (រាសីឆ្លើយអត់ឈ្មោះ)

មាណពញញឹមដាក់នាង ហើយក៏ដើរចេញពីបន្ទប់ទៅទុកអោយរក្សាជាអ្នកបិទទ្វារ ។ រក្សាវិញក៏លួចញញឹមដាក់បងស្រីដែលស្រងីងោកងាក លាក់បាំងចិត្តទន់ខ្សោយរបស់នាងចំពោះបុរសមួយរូបនោះ ។ នាយហាក់ដូចជាយល់បន្តិចៗហើយ ថាហេតុអ្វីសយនាមកអើតរាសី បងស្រីរបស់គេញឹកញាប់យ៉ាងនេះ ។

ស្អែកឡើង...

រក្សាចេញទៅរកការធ្វើដែរ ។ ចំណែករាសីវិញ បានមកបង្ហាញខ្លួននៅការិយាល័យរោងចក្រ ដើម្បីបំពេញលក្ខណ្ឌការងារ មុននឹងអាចចូលធ្វើការបាន ។ នាងត្រូវបានទទួលប្រាក់ខែ៤៥ដុល្លារ ធ្វើការ៨ម៉ោងក្នុងមួយថ្ងៃ សំរាកតែថ្ងៃអាទិត្យមួយថ្ងៃ រួចហើយគេនឹងគិតថ្លៃម៉ោងបន្ថែម បើសិនជានាងត្រូវធ្វើការលើសម៉ោង ។ ចៃដន្យផិតាមិនទាន់បានចូលធ្វើការផង នាងបានជំពាក់គេអស់ប្រាក់ខែពាក់កណ្តាលខែបាត់ទៅហើយព្រោះគេកាត់ថ្លៃសម្លៀកឯកសណ្ឋានកម្មកររបស់រោងចក្រ ។ នេះជាការតម្រូវពីរោងចក្រ ដោយមិនអាចតវ៉ាប្រកែកបាន ។ ដោយទើសទាល់ រាសីត្រូវស៊ីញ៉េជំពាក់គេ២០ដុល្លារដើម្បីសងថ្លៃឯកសណ្ឋានពីរសម្រាប់នោះ ។ នាងក៏ត្រូវបានគេចាត់តាំងអោយធ្វើការកន្លែងដំឡេវលើខោអាវដែលដេររួចហើយ ។

បួនម៉ោងពេញកន្លងទៅ ផិតាធ្វើការបែកញើសស្រោក់ដោយមិនបានសំរាកសោះ ។ ថ្ងៃត្រង់ នាឡិការោទិ៍ឡើង... កម្មករសំរាកបរិភោគបាយ ។ រាសីសង្កេតឃើញថា កម្មករប្រុសស្រីទាំងនោះម្នាក់ៗ ហាក់ដូចជាគ្មានឱកាសនិយាយគ្នាអ្វីទេ ព្រោះពេលសំរាកបរិភោគបាយខ្លីពេក ។ ខ្លះខ្ចប់បាយយកមកពីផ្ទះ ។ ខ្លះដើរចេញទៅច្រកមាត់ផ្លូវទិញបាយសម្រូបនី ។ ប៉ុន្តែមិនទាន់បរិភោគអស់ពីចានផង ស្នូរនាឡិការោទិ៍ឡើងដាស់ហៅពួកគេ អោយចូលជួរវិញ

ទៀតហើយ ។ ឯរាសីវិញក៏មិនខុសពីពួកគេប៉ុន្មានដែរ ។ ចៃដន្យជីវភាពក្រខ្សត់របស់នាងនៅឯស្រុកបានលត់ដំជីវិតរបស់នាងរួចខ្លះមកហើយ ម្ល៉ោះហើយ នាងមិនសូវជាពិបាកបត់បែនខ្លួនប៉ុន្មានទេចំពោះការនឿយហត់ទាំងឡាយនោះ ។

នៅក្នុងផ្ទៃដីរោងចក្រដ៏សែនធំទូលាយ មានកម្មកររាប់រយរាប់ពាន់នាក់ ធ្វើការតាមផ្នែកៗ ក្នុងរោងផ្សេងៗគ្នា ។ រាសីធ្វើការបណ្តើរ លួចសង្កេតមើលបរិយាកាសជុំវិញខ្លួនបណ្តើរ ។ ក្នុងរោងចក្រនោះ អាកាសអ្សួរអាប់ណាស់ គ្មានខ្យល់ផ្លាស់ប្តូរគ្រប់គ្រាន់ទេ ។ រំពេចនោះ ស្រាប់តែ...

- ជួយផង! មានកម្មការិនីម្នាក់ខ្យល់គ!

រាសីលួចចោលកន្ទុយភ្នែកមើលទៅឃើញ អ្នកធ្វើការជិតគ្នានោះស្រែកឡើង ប៉ុន្តែគ្មាននរណាហ៊ានបោះបង់ការងារនោះ... ប៉ុន្តែគ្មាននរណាហើបគួចទៅជួយអ្នករងគ្រោះម្នាក់នោះសោះ បែរជាគិតតែពីប្រឹងធ្វើមុខការរបស់ខ្លួនញាប់ដៃបន្តទៅទៀត ។ ស្រាប់តែ..

- ជួយផង! មានមនុស្សដួលម្នាក់ទៀតហើយ!

មែន! មនុស្សស្រែកហៅជំនួយបន្តៗ ដោយឃើញកម្មការិនីបីបួននាក់ដួលគ្រេងៗ បន្តកន្ទុយគ្នាដោយមិនដឹងរឿង ។ ចម្លែកណាស់ ពេលកម្មករស្រីប្រុសខ្លះមានចិត្តដើបទៅជួយយកអាសារគ្នាពពួកឆ្មាំតម្រួតដែលទើបចូលមកដល់ បែរជាសម្លុតថា ៖

- នែ៎ ! ធ្វើតែកិច្ចការរបស់ខ្លួនអោយតែហើយៗទៅ ប្រយត្ន័អត់ការធ្វើ ពេលអ្នកធ្វើមិនបានទៀងទាត់តាមដែលរោងចក្រកំណត់ ។ ចំណែកពួកស្រីដេកដួលឈឺទាំងនេះ ទុកអោយពួកយើងចាត់ការ ។

ពួកគេក៏អូសស្រីៗទាំងនោះចេញទៅ មិនដឹងថាគេនឹងជួយសង្គ្រោះនាងៗដោយវិធីបែបណាទេ ព្រោះគេមិនបណ្តោយអោយ

កម្មករគ្នាឯងជួយលួកនែយកអាសារសោះឡើយ ។ រាសីឃើញភ្លាម ក៏លួចសួរនារីមួយរូបឈ្មោះសុផានែលធ្វើការជិតនាង ៖
- បងសុផា! នៅក្នុងរោងចក្រនេះ មានពេទ្យប្រចាំការនែរ ?
- នរណាថាមាន ? (សុផាឆ្លើយ) ការពិត គេយកពួកនៅទៅដាក់ អោយដេកមួយកន្លែងតែប៉ុនហ្នឹង ។ ពេលនឹងខ្លួនហើយ ពួកគេត្រូវត្រឡប់មកធ្វើការវិញ ហើយបើធ្វើមិនបានគ្រប់ចំនួននែលយើងបានស៊ីញ៉េកុងត្រាឲ្យគេនោះទេ គេនឹងកាត់ប្រាក់ខែហើយ ។ ជួនកាល គេបញ្ឈប់យើងអោយឈប់ធ្វើការក៏មាននែរ ។
- ពុទ្ធោ! ហេតុអ្វីក៏តឹងតែង គ្មានមនុស្សធម៌អីសោះអញ្ចឹង ?
- ហ៊ឹ!.. ចេះតែទ្រាំៗទៅ ប្អូនស្រីអើយ! ធ្វើម៉េចយើងក្រខ្វះខាត ត្រូវតែបង្ខំចិត្តលេបគ្រួសលេបថ្មបន្តិចហើយ ។

រោងធ្វើការនិមួយៗ ហាប់ណាស់ គ្មានខ្យល់អាកាសផ្លាស់ប្តូរបរិបូណ៌ អោយសមនឹងចំនួនមនុស្សធ្វើការទេ ។ នៅរសៀលថ្ងៃដនែលនោះ ស្រាប់តែនាងឃើញកម្មករស្រីម្នាក់ដើរយំចេញពីបន្ទប់ការិយាល័យរបស់មេចំណាត់ការ រួចដើរកាត់កន្លែងនាងកំពុងឈរបញ្ជាម៉ាស៊ីនដាំខ្សែវ ។ រាសីឃើញហើយ ក៏ឃាត់សួរថា ៖
- មានរឿងអ្វីហ្នឹងបងស្រី ? អាពួកក្នុងការិយាល័យវាប្រមាថអ្វីដល់បងហ្អែស ?

នារីនោះងើបមុខឡើងហើយស្រដីទាំងទឹកភ្នែកថា ៖
- ម្តាយបងស្លាប់នៅឯស្រុក គ្រាន់តែសុំច្បាប់បីថ្ងៃ ទៅធ្វើបុណ្យក៏គេមិនអោយឈប់ ថែមទាំងជេរប្រមាថខ្ញុំថា ទោះបីជាខ្ញុំឈប់ទៅធ្វើបុណ្យ ក៏ម៉ែខ្ញុំមិនអាចរស់មកវិញបាននែរ ដូច្នេះត្រូវធ្វើការទៀត ។ បើមិនធ្វើទេ គេរើសមនុស្សថ្មីចូលជំនួស នោះពេលបងមកវិញ បងអត់ការធ្វើទៀតហើយ ។ ប្អូនស្រីអើយ! បងឈឺចិត្ត

ណាស់ នែលបងមិនអាចទៅបូជាសពម្តាយរបស់បងបាន!

ថាហើយ នារីនោះដើរយំសស្រាក់សំដៅទីធ្វើការរបស់នាងវិញបាត់ទៅ ។ រាសីជ្រួញចិញ្ចើម គិតក្នុងចិត្តថា ៖
- យើងទើបចូលធ្វើការមួយថ្ងៃ ប្រទះឃើញហេតុការណ៍ប៉ុនហ្នឹងទៅហើយ ។ ចុះបើធ្វើរាប់ខែរាប់ឆ្នាំទៅ តើយើងឃើញអ្វីខ្លះទៀតទៅហ្ន៎ ?

រាសីលួចនឹកអាណិតកម្មករទាំងនោះណាស់ មើលទៅគេម្នាក់ៗខំប្រឹងធ្វើការមិនហ៊ានអែអង់ ឬសូម្បីយកពេលប្រាំនាទីញញឹមដាក់មិត្តធ្វើការជិតខ្លួននោះក៏គ្មាននែរ ។ មើលចុះ ទឹកមុខរបស់គេបានបង្ហាញនូវការប្រឹងព្យាយាមដោយញើសជិតដាម ប៉ុន្តែគេបែរជាមិនបានទទួលក្តីស្រណោះអាណិតពីចៅកែរបស់គេឡើយ ព្រោះចៅកែគិតតែពីរឿងលុយចំណេញតែម្យ៉ាងប៉ុណ្ណោះ ។ ឯរឿងមនុស្សធម៌ទុកកៀនជញ្ជាំង គ្មាននរណាយកមកវិភាគវែកញែកប្រើការទេ ។

ព្រលប់នោះ រាសីធ្វើការលើសដល់ទៅជាងបីម៉ោងត្រូវដើរមកផ្ទះវិញទាំងយប់ម្នាក់ឯង ។ កំពុងតែដើរឈ្ងោកៗ ស្រាប់តែនាងចាប់ភ្លឹកថា ហាក់ដូចជាមានស្រមោលមនុស្សដើរតាមនាងពីក្រោយភ្លិបភ្លែតៗ ។ ផិតាបែរក្រោយរកមើល ស្រមោលនោះក៏បាត់ទៅវិញ ។ ដោយនឹកទៅដល់សុវត្ថិភាពរបស់ខ្លួន នាងក៏ដើរគេចយ៉ាងលឿនតាមផ្លូវផ្សេង ក្រវិកក្រវក់ទំរាំដល់ផ្ទះ ស្រាប់តែឃើញរក្សានិងសយនាកំពុងអង្គុយតម្កង់រៀបអាហារចាំនាង ៖
- ស្លាប់ហើយ! អ្នកទាំងពីរមិនទាន់បរិភោគអាហារទេ ?
- នៅទេបង! ខ្ញុំខំទៅចាំផ្លូវបងជាងពីរម៉ោងមិនឃើញ ក៏ដើរត្រឡប់មកវិញជួបនឹងបងសយនាទើបនឹងជិះម៉ូតូមកដល់នែរ ។ ខ្ញុំក៏នាំគាត់មកផ្ទះយើងតែម្តងទៅ ។

រាសីក៏រៀបរបចាប់អាហារបរិភោគ បន្តិចមកនាងក៏លួចចោលកន្ទុយភ្នែកមើលសយនាភ្លៀកៗ ។

- រាសីមានការអ្វី បានជាលួចមើលមុខបងមិនឈប់ ?

សយនាសួរ ។ រាសីក៏ឆ្លើយវិញថា ៖

- អំបាញមិញនេះ ល្បងមានលួចដើរតាមរាសីទេ ?

- បងហ្នឹងហ្ន៎ស ដើរតាមរាសី ? មិនមែនទេ! បងមកដល់ទីនេះនិយាយលេងជាមួយរក្សាជាងមួយម៉ោងហើយ!

- តែ... ខ្ញុំបានឃើញមានស្រមោលមនុស្សដើរតាមក្រោយ ពេលខ្ញុំចេញពីរោងចក្រមក មែនណា៎!

- ពុទ្ធោ! បើស្រមោលនោះជាបងវិញ ចាំបាច់ដើរតាមធ្វើលិបលធ្វើអី កាលបើយើងស្គាល់គ្នាស្រាប់ទៅហើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញបងច្បាស់ជាសប្បាយចិត្ត ស្លាប់ហើយ បើសិនបានដើរជាមួយរាសីព្រោះប្អូនមានសំដីប្លែកៗមានរសជាតិ គួរអោយចង់ស្តាប់ណាស់ ។

- ចេះតែថាហើយ...ល្បងឯងនេះ ។

- បងសយនា មិនមែនល្បងសយនាទេ ។ រាសីស្តីហៅបងអោយនឹងប្រុស នឹងស្រី ផងមើល៍!

- យី! រករឿងច្រើន តិចគេឈប់និយាយរកឥឡូវហ្នឹង!

សយនាទុចដឹក់ លួចញញឹម កាលបើឃើញរាសីឆ្លើយវិញទាំងក្រហមថ្ពាល់ គួរអោយថ្នាក់ថ្នមអង្អែល ។ មែនហើយ! ថ្វីបើនាងស្លៀកពាក់សាមញ្ញ និយាយស្តី ឫកពាសាមញ្ញ ប៉ុន្តែគេហាក់ដូចជាចាប់អារម្មណ៍ពីរូបនាងអ្វីម្ល៉េះទេ ជាពិសេសទៅទៀតនោះ ពេលនាងខឹងមុខក្រហមម្តងៗ ថ្ពាល់នាងឡើងពណ៌ក្រហមទុំ គួរអោយចង់បបោសថៃថើបអង្អែលក្រៃលែង ។

យប់បន្តិច សយនាក៏ត្រឡប់ទៅវិញ ។

- ល្បងចតម៉ូតូនៅឯណា ? (រាសីសួរ)

- គឺផ្ញើគេឯមាត់ច្រកចូល អស់ដល់ទៅប្រាំរយឯណោះ ។

- ស្លាប់ហើយ អស់ថ្លៃបាយមួយពេលស្រេច ។

- អោយតែបងបានមកបាយជាមួយរាសីនិងរក្សា អស់ប៉ុនហ្នឹងបងរត់ម៉ូតូបានសងគ្រប់ មិនជំពាក់គេទេណា៎ ។

សយនាញញឹមដាក់រាសី ហើយក៏ធ្វើដំណើរចេញទៅ ។

រាត្រីនោះ រាសីគេងគិតម្នាក់ឯង...

- តើគេជានរណា ? ហេតុអ្វីគេមកទីនេះញឹកញាប់ម្ល៉េះ ? គេពេញចិត្តរូបយើងហ្ន៎ស ? មិនសមទេ ព្រោះយើងមិនមានលក្ខណៈទន់ភ្លន់ គួរឲ្យបុរសចាប់ភ្លឹកសោះ ណាជីវភាពក៏យ៉ាប់យ៉ឺនផង ។ ចុះស្រមោលមនុស្សលួចដើរតាមយើងនោះជានរណាដែរ ? រីឯកសារ១០សន្លឹកនោះជាអ្វី ?ឬក៏ជិនហួកំពុងឲ្យគេតាមដានយើង ?

រំពេចនោះ នាងក៏នឹកដល់ប្អូនៗ ៖

- រស្មី! រដ្ឋា! ពេលនេះ ប្អូនសុខទុក្ខយ៉ាងណាហើយ ? បងសូមបន់ស្រន់អោយប្អូនបានចាកផុតនៅគ្រោះអាក្រក់ក្នុងជីវិតទាំងឡាយផង ! សូមអោយយើងបានជួបគ្នាឆាប់ៗវិញ កុំខាន ។

oooooooooooooooo

ooooo

o

វគ្គទី៤

ផ្កាទាល់ច្រក

រាសីបានចូលធ្វើការពីរថ្ងៃហើយ ។ ថ្វីបើនឿយហត់បន្តិច តែនាងមិនដែលរអ៊ូមួយម៉ាត់ចេញពីមាត់ទេ ត្បិតនឹកថា ចង់សន្សំប្រាក់អោយប្អូនប្រុសទៅរៀន សង្ឃឹមថ្ងៃមួយផុតជីវិតក្រីក្របែបនេះទៀត ។ ថ្ងៃនេះ នាងបានផ្តាំអោយរក្សាឲ្យមកអង្គុយចាំនាងនៅមុខរោងចក្រពេលនាងចេញធ្វើការ ព្រោះមិនចង់ដើរទៅផ្ទះតែម្នាក់ឯង ខ្លាចមានគេលបដើរតាមពីក្រោយដូចថ្ងៃមុនទៀត ។

ថ្ងៃនេះ អាកាសក្តៅហប់ខុសធម្មតា សមនឹងលាមកធូលីហុយពីសំពត់ក្រណាត់កាត់ដេរ ថែមចំហាយមនុស្សធ្វើការច្រើនរយនាក់ក្នុងរោងតែមួយទៀត កម្មការិនីបីបួននាក់ត្រូវដួលដោយខ្យល់គរអស់ជាច្រើននាក់ ។ នៅព្រលប់មុននឹងចេញមកផ្ទះ ស្រាប់តែគេមានចាប់កម្មការិនីអោយតម្រង់ជួរឆែកឆេរខ្លួនខុសធម្មតា ។

- មានរឿងអ្វីហ្នឹង បងសុផា ? (រាសីសួរ)
- គឺពួកការិយាល័យសង្ស័យថា មានកម្មករលួចឥវ៉ាន់ក្នុងរោងចក្រហើយ បានជាគេចាប់ឆែកខ្លួនយ៉ាងនេះ ។
- ហើយចុះ ហេតុអ្វីគេឆែកតែស្រីៗអញ្ចឹងបង ?
- បងមិនដឹងដូចតែគ្នាហ្នឹង ប្អូនស្រីអើយ !
- តើគេធ្វើបែបនេះ ញឹកញាប់ទេ ?
- គឺ តាមតែគេនឹកឃើញទេ ជាពិសេសបំផុត ពេលនាយចំណាត់ការខ្មែរឈ្មោះសារ: នោះចុះមកពិនិត្យការងារម្តងណា គឺគេចូលចិត្តចាប់ស្រីៗឆែកខ្លួនណាស់ ។
- តើមួយណាទៅឈ្មោះសារ:នោះ ?
- គឺនរណាដែលមានមាឌសាច់ដុំធំៗ ហើយមានពុកមាត់ថ្គាមខ្លាសងខាង ភ្នែកធំៗមុខកាចៗ...

រាសីបុកពោះភិបៗ កាលបើដល់វេននាងត្រូវដើរចូលទៅក្នុងបន្ទប់តាមក្រោយកម្មករនារីបន្តកន្ទុយគ្នា ។ នៅក្នុងបន្ទប់មួយដែលមានបុរសមាឌធំសង្ហាម្នាក់វ័យប្រហែល២៨ឆ្នាំ ទឹកមុខមាំមិនញញឹមសោះ... រាសីគិតថាប្រហែលបុរសនោះហើយជាសារ: នាយចំណាត់ការរង ។ នៅក្បែរនោះ មានបុរសឆ្មាំតម្រួតជាច្រើននាក់ តែគ្មានស្រីៗទេ ក្រៅតែពីកម្មការិនីរោងចក្រទាំងឡាយនោះ ។ រំពេចនោះនាងប្រទះឃើញនារីម្នាក់លុតជង្គង់ទ្រហោរយំអង្វរថា ៖

- សូមមេត្តាកុំដោះសម្លៀកបំពាក់ខ្ញុំអី ! ខ្ញុំមិនបានលួចអ្វីពីរោងចក្រទេ ។

រួចហើយ ពីរបីនាក់ទៀតក៏រើបំរះ ហើយយំបន្តបន្ទាប់គ្នា ប៉ុន្តែពពួកឆ្មាំនោះមិនប្រណីទេ បែរជាប្រើកម្លាំងបាយទះតប់ទាញអូសហែកអាវសំពត់របស់នាងទាំងនោះ អោយរបូតចេញស្ទើរតែរលីងអស់ពីខ្លួន ។ ទ្រាំបញ្ឈរភ្នែកមើលមិនបាន រាសីក៏ស្រែកឡើងថា ៖

- តើពួកកម្មករយើងប្រព្រឹត្តបទឧក្រិដ្ឋអ្វីខ្លះ ទើបយើងត្រូវទទួលទោសបែបនេះគ្រប់គ្នា ? បើលោកសង្ស័យថានរណាជាចោរ ហេតុ

អ្វីក៏មិនចាប់ម្នាក់នោះធ្វើទោសទៅ ? ហេតុអ្វីក៏ចាប់ធ្វើទណ្ឌកម្មប៉ាតណាប៉ាតណីអញ្ចឹង ? នេះជាការរំលោភសិទ្ធិស្ត្រីឲ្យច្បាស់ក្រឡែត!

ស្រាប់តែបុរសមាឌធំជាមេកោយនោះ បើកភ្នែកធំៗឡើង រួចហើយគំហកអោយនារីយើងថា ៖

– ចុះនាងជានរណាដែរ ហ៊ានមកស្រែកខ្វាំងៗដាក់យើងដូច្នេះ ? ចង់មានការធ្វើទេ ? ឬក៏ចង់អត់បាយងាប់ ?

– ជានរណាមិនសំខាន់ទេ ហើយក៏គ្មាននរណាចង់អត់បាយងាប់ដែរ ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលសំខាន់នោះ គឺបើយើងកើតជាមនុស្សហើយ តើមានបេះដូង មានចិត្តថ្លើមឬទេ ? បើមានបេះដូងមានចិត្តថ្លើមហើយ តើមានដែលគិតទេ ថាខ្លួនក៏ធ្លាប់មានកំណើតពីមនុស្សស្រី ? រួចហើយតើមានដែលគិតទេថានឹងគិតផ្តល់តម្លៃសីលធម៌ដល់ស្រីភេទវិញ កាលបើស្រីភេទធ្លាប់អោយកំណើតដល់រូបអ្នក ?

ផាំង! បុរសនោះយារដៃទះកំភ្លៀងនាងយ៉ាងខ្លាំងធ្វើអោយធរីដួលប្រូសទៅដីអុកគូថទឹស ឈាមច្រមុះ ឈាមមាត់មួយរំពេច ។

– យើ! ហ៊ានជេរម៉ែយើងផងឬនាងច្រមក់ ? (នាយសារៈចំណាត់ការរង គំហកខ្លាំងៗ)

តែរាសីមិនខ្លាចទេ ។ នាងប្រឹងក្រោកឈរវិញយ៉ាងរហ័ស រួចហើយឆ្លើយវិញដោយឥតខ្លាចរអារថា ៖

– នរណាគេអីក៏ល្ងិតល្ងង់ម្ល៉េះ គិតថាខ្ញុំជេរម្តាយគេ ? ការពិតខ្ញុំកំពុងការពារកេរ្តិ៍ខ្មាសរបស់ម្តាយគេទេតើ ដែលគាត់កំពុងតែអង្គុយរងភាពអាមាស ដោយកូនប្រុសរបស់គាត់មិនបានទុកមុខមាត់ឲ្យម្តាយ...ពោលគឺគេបានប្រព្រឹត្តបំពានលើមនុស្ស ដែលមានភេទដូចម្តាយរបស់ខ្លួន ដោយឥតអាមាស!!

ផាំង! រាសីត្រូវកំភ្លៀងជាលើកទីពីរ វិលខ្វាល់ដួលទៅដីប្រូស

ជាថ្មីម្តងទៀត ។

– ហ៊ានប្រដៅយើងផងហ្ន៎ស នាងល្អ ? ឋានៈត្រឹមកម្មករ គ្មានសិទ្ធិធ្វើជាម៉ែយើង ស្រែកជេរយើងទាំងព្រហើនដូច្នេះឡើយ ។

ស្រាប់តែរាសីក្រោកឡើងជាលើកទីបី ហើយសើចខឹកឡើងហាក់មិនបានឈឺចាប់នឹងការទះកំភ្លៀងនោះទេ ថែមទាំងស្រដីចំអកអោយនាយសារៈនោះបន្ថែមទៀតផងថា ៖

– ឋានៈជាកម្មករ គ្មានសិទ្ធិស្តីអោយចៅហ្វាយនាយមែន ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលលោកកំពុងប្រព្រឹត្តនេះ វាទាក់ទងនឹងសីលធម៌ទៅវិញតើហ៍ កាលបើការចេះដឹងខាងផ្នែកសីលធម៌របស់លោកធ្លាក់ចុះទាបហើយ នរណាក៏អាចធ្វើជាម៉ែជាឪរបស់លោកបានដែរ ដើម្បីជួយណែនាំឲ្យបានដឹងខ្លួនខ្លះ ថាលោកកំពុងប្រព្រឹត្តមិនគប្បីទៅលើនារីភេទ ។ ថ្វីបើលោកបានប្រើកម្លាំងបាយយកឈ្នះខ្ញុំបានពិតមែន តែលោកក៏កំពុងតែចាញ់ខ្ញុំដែរ គឺចាញ់ទាំងស្រុងនូវតម្លៃសីលធម៌និងតម្លៃនៃការគ្រប់គ្រងមនុស្សដោយមិនបាច់ប្រើហិង្សា ។ កាលបើលោកជាបុរសមាឌធំដល់ម្លឹង ប៉ុន្តែបែរជាគ្មានសមត្ថភាពអាចយកឈ្នះខ្ញុំបាន ដោយមិនបាច់ប្រើកម្លាំងបាយ បានន័យថាលោកជាមនុស្សទន់ខ្សោយអន់បំផុត ។ បើលោកពិតជាគ្រាន់បើមែន លោកត្រូវបង្ហាញមកថាលោកនឹងអាចយកឈ្នះខ្ញុំបានដោយមិនបាច់ប្រើហិង្សា ដើម្បីអោយនរណាៗនៅក្នុងរោងចក្រនេះ នឹកស្ងើចសរសើររូបលោកដោយខានមិនបាន ។ ប៉ុន្តែ ត្រង់ដែលលោកយកហិង្សាមកប្រើបំពានលើរូបកាយស្ត្រីភេទនេះ តើគួរខ្ញុំយកទៅចុះនៅទំព័រទីមួយនៃកាសែតពត៌មានជាតិ ដាក់ចំណងជើងថាម៉េចដែរ ដើម្បីឲ្យសក្តិសមឋានៈរបស់លោក នៅក្នុងរោងចក្រជិនហួនេះ ?

រាសីស្រដីយ៉ាងក្លាហានដោយមិនខ្លាចចិត្តនរណាឡើយ ។ រីឯ

បុរសចំណាត់ការវិញ ក៏ខឹងសម្បារញ័រខ្លួន រហូតដល់រកនឹកពាក្យឆ្លើយមួយម៉ាត់តបមកនារីវិញ លែងបាន ។ សូម្បីតែពួកឆ្មាំតម្រួតអង្គរក្សឬកម្មករនារីដែលឈរតម្រង់ជួរទីនោះ ក៏សម្លឹងមុខអ្នកទាំងពីរដោយឥតព្រិចភ្នែកដែរ ព្រោះគេមិនដែលឃើញចៅហ្វាយនាយត្រូវមាត់កូនចៅឡើងស្លឹកមុខដូច្នោះ ពីមុនមកសោះ ។

នេះជាលើកទីមួយហើយ ដែលពួកគេឃើញនារីកម្មករ តមាត់យ៉ាងរឹងត្អឹង ប្រឆាំងនាយចំណាត់ការដ៏កំណាចមួយរូបនោះ ។

- យើស! មាត់បានណាស់! នេះ ពិតជាមិនខ្លាចអស់ការធ្វើទេនាងល្អ ? (បុរសនោះគំហក)

- ចេះតែសម្លុតកម្មករ រកឯកហូតការងារតែប៉ុនហ្នឹងទេ ហ្អែសលោកនាយចំណាត់ការ ? ចុះលោកវិញ មានដែលគិតទេ ថាលោកក៏អាចអស់ការធ្វើដូចគ្នាដែរ កាលបើលោកធ្វើការខ្ជីខ្ជារំលោភសិទ្ធិកម្មករបែបនេះ ? ចុះបើកម្មករដើរចេញអស់ពីរោងចក្រ ព្រោះគេមិនសប្បាយចិត្តនឹងរបៀបចាត់ចែងគ្រប់គ្រងការនៅទីនេះ តើលោកមានមុខមាត់អីទៅជួបថៅកែ ? មើលទៅនាយជិនហ្វូម៉ៅស្ទិតយ៉ាងនេះ លោកប្រហែលជាមិនអាចនៅអង្គុយកៅអីនៅទីនេះបានយូរទេនឹង លោកសារៈ ?

- នាងនិយាយពីជិនហ្វូ... នាងស្គាល់ជិនហ្វូស្អីនឹងគេដែរ ?

- ថីមិនស្គាល់! ជិនហ្វូធ្លាប់ទាំងដើរទៅមកផ្ទះខ្ញុំថ្មីៗនេះផង! បើមិនជឿ សួរពូម្នាក់នេះទៅ ។ គាត់ក៏ធ្លាប់ជូនដំណើរជិនហ្វូទៅផ្ទះខ្ញុំដែរ ។ សូម្បីតែជិនហ្វូ មិនដែលហ៊ានយារដៃទះខ្ញុំផង ចុះលោក ? លោកជានរណា ថ្លើមធំ ហ៊ានទះកំភ្លៀងខ្ញុំដល់ទៅពីរដៃ ? នេះលោកមិនខ្មាស់បរទេសខ្លះទេ ដែលយារដៃទះកំភ្លៀងជាតិខ្មែរគ្នាឯង ដើម្បីផ្គាប់ចិត្តថៅកែបរទេស ? ឬក៏លោកកំពុងតែពុល

អំណាចជានាយចំណាត់ការរង លែងស្គាល់កូនចៅជាតិខ្មែរដូចគ្នាទៅហើយ មែនទេ ?... មែនទេ ?

សារៈឆ្លើយលែងរួច ។ បន្តិចមក គេក៏បែរទៅនាយសៀក ៖

- ជិនហ្វូទៅផ្ទះនាងនេះមែនឬនាយសៀក ? (នាយសារៈសួរ)

- មែនហើយទាន! (នាយសៀកឆ្លើយ)

- តើជិនហ្វូទៅធ្វើអ្វី ?

- គឺទៅរកឯកសារ១០សន្លឹកនោះ ។

- ឯកសារ១០សន្លឹក ?

សារៈ លាន់មាត់ហើយបែរមករាសីវិញសួរថា ៖

- ចុះនាងមកទាក់ទងអ្វីរឿងឯកសារ១០សន្លឹកនោះផង ?

រាសីងាកមុខចេញធ្វើព្រងើយ យកដៃជូតឈាមដែលហូរចេញពីមាត់ពីច្រមុះហើយក៏ឆ្លើយធ្វើហីថា ៖

- ជាការងាររវាងខ្ញុំនិងជិនហ្វូ រឿងអីដែលខ្ញុំត្រូវប្រាប់លោកដែរ ?

- នាងដឹងពីឯកសារនោះមែនទេ ?

- ចុះលោកចង់ដឹងធ្វើអ្វី ?

ឃើញនារីនិយាយវិលវង់មិនព្រមប្រាប់ គេក៏បន្ធូន់សំដី ៖

- ណ្ហើយចុះ! យើងមិនបាច់ឆែកខ្លួននាងក៏បាន តែនាងត្រូវតែប្រាប់យើងអំពីឯកសារ១០សន្លឹកនោះសិន ។

- បើសិនមិនឆែក កុំឆែកទាំងអស់គ្នាទៅ ។ មើលហ្ន៎! ស្រីៗទាំងនេះគេធ្វើការពេញមួយថ្ងៃ ហេវបាយអស់កម្លាំងណាស់ អោយមកឈរចាំឥតប្រយោជន៍ជាមួយកិច្ចការរបស់លោក ទីនេះទៀត មិនបានទេ សុំឲ្យគេទៅផ្ទះសិនបានទេ ?

ដោយចង់ដឹងរឿងឯកសារ១០សន្លឹកនោះ សារៈក៏បញ្ជាអោយគេព្រលែងស្រីកម្មករទាំងនោះ ចេញទៅផ្ទះតាមសម្រួលដោយមិន

បាច់ឆែកឆេរខ្លួន ។ ភាពញញឹមរីករាយបានផុសឡើងមកលើផ្ទៃមុខរបស់នារីទាំងឡាយនោះគ្រប់ៗគ្នា កាលបើគេឃើញរាសីយកខ្លួននាងមកតវ៉ាការពារសិទ្ធិអោយពួកគេ ។ ទាំងអស់គ្នាដើរចេញទៅដោយលួចសម្លឹងមករាសី ក្នុងក្រសែភ្នែកមួយដែលហាក់ដូចជាចង់ប្រាប់នាងនូវពាក្យថា "អរគុណណាស់ មិត្តសម្លាញ់" ថ្វីបើគេមិនបាននិយាយអ្វីជាមួយរាសីក៏ដោយ ។

លុះឃើញពពួកកម្មការិនីចេញបាត់អស់ នាយចំណាត់ការមុខកាចនោះស្រដីបន្តថា ៖

– ឯណា ប្រាប់យើងមកមើល៍ ថាឯកសារ១០សន្លឹកនោះ នៅឯណា ហើយនាងបាននឹងអ្វីខ្លះពីវាដែរឬទេ ?

– អូហ៍ ! នរណាទៅនឹងច្បាស់ដូចជិនហួម្ចាស់វានោះ ? ការពិត ខ្ញុំគ្រាន់តែបានកាន់កាតាបប៉ុនហ្នឹង មានបានអានវាឯណា ? ធ្វើម៉េចនឹងខ្ញុំដឹងកើតទៅថាឯកសារនោះនិយាយពីស្អី ?

– ពុទ្ធោអើយ ! នេះគឺនាងបោកយើងតើហ៍ ?

– នរណាថា ? គឺលោកតើហ៍ ប្រាជ្ញអន់ខ្លួនឯង ។

សារៈឮពាក្យប្រមាថ ក៏យារដៃបំរុងទះកំភ្លៀងនារីសាជាថ្មី តែត្រូវនាងគំហកតបវិញ ថា ៖

– ចេះប្រើកម្លាំងបាយតែម្យ៉ាងទេ មែនទេ ? នេះតើហ៍ ជាសញ្ញានៃមនុស្សអាប់ប្រាជ្ញ ដណ្ដើមជ័យដោយអហិង្សាមិនបាន ។ សូម្បីតែលើក្មេងស្រីដូចខ្ញុំម្នាក់ លោកប្រកួតមិនឈ្នះផង ចង់ទៅគ្រប់គ្រងរោងចក្រទាំងមូលឯណាបានជោគជ័យដែរទៅ ? តើលោកនៅមានលក្ខណៈសម្បត្តិល្អត្រង់ណាខ្លះទៀតដែរទេ ដែលគួរអោយកូនចៅនៅធ្វើការទីនេះគួរគោរពកោតខ្លាចជាមេកោយ ក្រៅពីគម្រាមអ្នកធ្វើការដោយកម្លាំងបាយ ?

– មាត់បានណាស់ នាងល្អ ! (សារៈគំហក)

– លោកដែរ... អីក៏ដែបានម្ល៉េះ ? ចូលចិត្តតែទះតប់មនុស្សដែលទន់ខ្សោយជាងខ្លួន... តើថ្ងៃណាទៅទើបលោកមានប្រាជ្ញជាងនេះយកឈ្នះគេដោយអហិង្សា ពោលគឺមិនបាច់ប្រើកម្លាំងបាយនាំតែហត់អត់អំពើ ? តើលោកនៅតែជាមនុស្សគ្រាន់បើដែរទេ បើសិនដកកម្លាំងបាយចេញ ? ចង់ប្រណាំងគ្នាជាមួយរាសីទេ ថាតើនរណាមួយគ្រាន់ជាង បើសិនយើងប្រកួតដោយប្រាជ្ញម្ដង ?

សារៈ ឈរញាក់ស្មៀកមុខពព្រើត ដោយកំហឹង ព្រោះចាញ់សំដីក្មេងស្រី ។ រាសីស្រដីហើយក៏ដើរចេញទៅ ។ នាយសៀកឃើញហើយ ក៏គំហកថា ៖

– ចង់ទៅណា ? លោកនាយនិយាយជាមួយនាងមិនទាន់ចប់ទេ ?

រាសីសើចកក្អឹកហើយតបវិញថា ៖

– យ៉ាងម៉េច ? ចង់នៅជជែកទាល់តែគាំងបេះដូងខ្យល់គរលំនួលដូចស្រីៗប៉ុន្មាននាក់ពីថ្ងៃនោះមែនទេ ទើបអោយខ្ញុំទៅផ្ទះ ?

នាយសៀកសម្លក់ភ្នែក តែសារៈយកដៃគៀសហើយស្រដីថា ៖

– អោយនាងទៅចុះ មិនបាច់ឃាត់ទេ ។

រាសីក៏ដើរចេញទៅ ទុកឲ្យសារៈឈរខាំធ្មេញក្រឹតៗតែម្នាក់ឯង ត្បិតថ្ងៃនេះ គេបាក់មុខអស្ចារ្យ ដែលគេដេញប្រាជ្ញាក្មេងស្រីម្នាក់មិនឈ្នះ ព្រោះនាងនិយាយត្រូវចំចំណុចខ្សោយរបស់សារៈពិតមែន ។ ការពិតនោះ បើនាយមិនប្រើកម្លាំងបាយវិញ តើអ្នកក្រោមបង្គាប់ស្ដាប់នាយដែរឬទេ ? តើនាយមានលក្ខណៈសម្បត្តិអ្វីខ្លះដែលគួរឲ្យអ្នកដទៃកោតសរសើរ ក្រៅពីកម្លាំងបាយ ? ហេតុអ្វីក៏ ក្មេងស្រីតូចច្រឡឹងម្នាក់ អាចប្រើសំដីយកឈ្នះលើរូបគេ យ៉ាងងាយដូច្នេះ ? តើនាងជានរណា ? ហេតុអ្វីមកធ្វើកម្មករទីនេះ ? សារៈហាក់ដូចជា

ចាប់អារម្មណ៍លើមាណវីនោះតិចៗហើយ... គេសម្លឹងតាមរូបនាងពីក្រោយធ្វើស្ងៀមស្ងាត់ រហូតដល់នាងបាត់ស្រមោលទៅ ។

នៅក្នុងបន្ទប់ជួល...

- បងរាសី! ហេតុអ្វីក៏មានរបួសធ្ងន់ធ្ងរយ៉ាងនេះ ?

- គឺ... រឿងវែងឆ្ងាយណាស់ រក្សា... តែបងសប្បាយចិត្តណាស់ ថ្វីបើបងទទួលរងទណ្ឌកម្មដល់ម្លឹង ព្រោះបងបានយកដុំគ្រួសទៅញ៉ុកមាត់អាពួកពូកែគម្រាមកំហែងកម្មករ អោយវាប្រឹងលេបម្តង ថាអារសជាតិជាមនុស្សចាញ់ វាមានអារម្មណ៍យ៉ាងម៉េចដែរ ។

រក្សាជួយជូតឈាមអោយបងស្រីហើយ ក៏រៀបបាយបរិភោគ ស្រាប់តែនាងអើតអើមងកកសម្លឹងមើលតាមបង្អួចទៅក្រៅ ។

- មើលផ្លូវ ងសយនាមែនទេ ?

- នរណាថា ? បងនឹករអើលខ្លួន ខ្លាចពួកមកពីរោងចក្ររំខានបងនៅផ្ទះយើងតើហ៍ ។

រក្សានៅស្ងៀមមិនហ៊ានសួរទៀត ។ ចៃដន្យ រាសីនិយាយបន្លប់ទេ ។ ការពិត នាងអើតរកមើលសយនាមែន តែមិនហ៊ានឆ្លើយទទួលខ្លួន ត្បិតនឹកខ្មាសប្អូនប្រុសរបស់នាង ។ ចៃដន្យ យប់នោះសយនាមិនបានមកទទួលទានបាយល្ងាចជាមួយអ្នកទាំងពីរ ដូចដែលរាសីទន្ទឹងឡើយ ធ្វើអោយរាសីគេងរសាប់រសល់ទាល់ភ្លឺ...

ព្រឹកស្អែកឡើង...

- រក្សាចេញទៅណាដែរថ្ងៃនេះ ? (រាសីសួរ)

- ទៅរកការធ្វើជិតៗនេះណាបង ក្រែងលោនោះទាល់បានខ្លះ ចាំរាំថ្ងៃចូលរៀន ។

រំពេចនោះ សូរសម្លេងគោះទ្វារលាន់ឡើង ។ រក្សាស្ទុះទៅបើកយ៉ាងលឿន ៖

- បងសយនា ? (រក្សាឧទានឡើង)

សយនាញញឹមពព្រាយដាក់អ្នកទាំងពីរហើយស្រដីថា ៖

- សូមទោស ដែលយប់មិញបងធ្វើការយប់ជ្រៅ មិនបានមកបរិភោគបាយជុំគ្នា ដូចរាល់ដង ។

រាសីបែរមុខចេញ ព្រោះមិនចង់អោយសយនាឃើញស្នាមជាំលើផ្ទៃមុខរបស់នាង ។

- មានគេខឹងនឹងបងហើយ ដែលបងមិនមកកាលពីយប់មិញ ។

រក្សាលួចខ្សិបប្រាប់ហើយ ក៏ដើរគេចចេញទៅបាត់ ទុកឲ្យសយនានៅជជែកជាមួយបងស្រីតែពីរនាក់ ។

- រាសីខឹងនឹងបងមែនទេ ដែលបងខានមកពីយប់មិញ បានជាមិនស្រដីរកបងសោះ ?

រាសីនៅស្ងៀម រៀបចំខ្លួនបំរុងដើរចេញទៅធ្វើការ ស្រាប់តែសយនាឃើញមុខរបស់នាងមានស្នាមជាំខៀវ ក៏លាន់មាត់ ៖

- មានរឿងអ្វីហ្នឹង រាសីបានជា... ?

- ចាំអោយខ្ញុំរាសីស្លាប់សិនទៅ ចាំមកសួរសុខទុក្ខ (រាសីឆ្លើយកាត់សំដីរបស់សយនា)

- ពុទ្ធោ! បើបងដឹងថា រាសីមានគ្រោះថ្នាក់ ម្ល៉េះសមបងមករកទាំងកណ្តាលយប់បាត់ទៅហើយ... តើនរណាគេទៅយកដៃជើងធំៗរបស់គេមកវាយដំរាសីយ៉ាងនេះ ?

- គឺពួកកាន់ការនៅក្នុងរោងចក្រជិនហួនោះអី ?

- រោងចក្រជិនហួ ? ប្អូនធ្វើអ្វីខុសនឹងវិន័យមែនទេ ?

រាសីជ្រួញចិញ្ចើមមួយស្របក់ក៏ឆ្លើយថា ៖

- គឺរាសីតវ៉ាប្រឆាំងនឹងការរំលោភសិទ្ធិរូបកាយរបស់កម្មការិនី ។

- ស្លាប់ហើយ! ទើបចូលធ្វើការពីរថ្ងៃ រាសីហ៊ានតវ៉ាគេ រហូត

ដល់ត្រូវទទួលទណ្ឌកម្មបែបនេះផង ?

- បំណាច់នឹងទាល់ច្រក ទាល់តែបែរខាំពួកវាវិញខ្លះហើយ! រាសីមិនព្រមចុះចាញ់ពួកវាងាយៗទេ ថ្វីបើខ្ញុំនេះ មានតម្រិះ មានឋានៈត្រឹមកម្មករក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំជាមនុស្ស មានសាច់មានឈាម មានអារម្មណ៍ មានសតិប្រាជ្ញាស្មារតី... ខ្ញុំនឹងប្រើវាជួយខ្លួនឯងអោយដល់ទីបំផុត ។

កាលបើឮវាចានាងដូច្នោះ សយនាសម្លឹងមុខធិតាដោយក្រសែភ្នែកយ៉ាងមុត ទំនងហាក់ចង់នឹងដល់ជំរៅចិត្តនាងណាស់ ថានាងកំពុងគិតអ្វី ចង់ធ្វើអ្វីខ្លះក្នុងជីវិតរបស់នាង ។

- រាសី! យ៉ាងណាក៏គួរមើលកាលៈទេសៈផងណ៎! កុំអោយប្រទះគ្រោះថ្នាក់មកលើរូបកាយច្រើនពេក ព្រោះខ្លួនជាស្រី... មិនអាចយកឈ្នះបុរសដោយកម្លាំងបាយបានទេ ។

- តែរាសីមិនបានដោះស្រាយបញ្ហាដោយអាងកម្លាំងបាយទេ! អ្នកដែលកំពុងចាញ់ទេតើហ៎ ដែលចូលចិត្តយកកម្លាំងបាយមកតទល់ស្ថានការណ៍ដែលខ្លួនកំពុងចាញ់ប្រៀប ។

- ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏បងបារម្ភពីសុវត្ថិភាពរបស់រាសីណាស់!

- បងបារម្ភពីរាសី ? ក្នុងឋានៈអ្វីដែរ ? យើងមានជាប់សាច់ឈាមឯណានឹងត្រូវបារម្ភពីគ្នាផង ? (រាសីគំហកអោយ)

ភ្លាមនោះ សយនាក៏ធ្លាក់ទឹកមុខភ្លាម រួចឆ្លើយវិញថា ៖

- មែនហើយ! បងភ្លេចខ្លួនទៅ ថាបងជាអ្នកក្រៅ មិនគួរមកហៃហៃស្ទើពីរឿងផ្ទាល់ខ្លួនរបស់រាសីទេ ។ ឲ្យបងសូមទោសផងណ៎!

សយនាទម្លាក់មុខចុះ ហើយក៏ដើរចេញទៅ ។ រាសីញញោចក្នុងចិត្តបន្តិចដែលនាងច្រឡំមាត់ស្តីអោយគេ ព្រោះនៅខឹងនឹងគេដែលមិនបានមកបរិភោគបាយជុំគ្នាកាលពីម្សិល ។ ម្យ៉ាងនាងក៏នៅខ្ញក់

ក្នុងចិត្តដែលមិនឃើញគេយកចិត្តនាងដូចរាល់ដង ។ ពេលនេះ គេដើរចេញទៅបាត់ មិនព្រមយកចិត្តនាងទៀតហើយ ធ្វើអោយធីតាវីងវិតតែនឹកខឹងខ្ញក់ខ្ញាញ់ក្នុងចិត្តថែមទៀត ។

បន្តិចមក នាងក៏ចេញទៅធ្វើការ ។ ថ្ងៃនេះ ប្លែកណាស់ រាសីបានសង្កេតឃើញនារីសិចស៊ីសោភាមួយរូបបានបើករថយន្តមកដល់រោងចក្រក្នុងឫកពាឆ្មើងឆ្មៃ ហើយចង្អុលស្តីង៉ោកង៉ាកដាក់ពពួកទ្វារបាលទាំងឡាយនោះដោយមិនសំចៃមាត់សោះ ។

- បងសុផា! តើនារីប្រឹមប្រិយ៍ឆើតឆាយនោះជានរណាគេដែរ ?

រាសីសួរមិត្តនីរបស់នាង ។ សុផាបែរមើលឃើញហើយក៏ឆ្លើយវិញថា ៖

- នាងហ្នឹងឈ្មោះសាវ៉ី ជាសង្សាររបស់ជិនហួ ហើយត្រូវជាប្អូនស្រីរបស់សារៈ ដែលជានាយចំណាត់ការរងនៅទីនេះ ។ ឮថាពួកគេមានណាស់ សុទ្ធតែកាន់ក្រុមហ៊ុនធំៗ ប្រាក់វាល់លានឯណោះ ។ ការពិត នាងនេះកាចដល់សួរហើយ លើសសារៈបងប្រុសនាងទៅទៀត ។ ការពិត នាងមិនដែលធ្វើការទេ គឺចេះតែត្រួតគេទាំងទទឹងទិសតែម្យ៉ាងប៉ុនហ្នឹងឯង ។ ថ្ងៃនេះ បើសិននាងដើរមកបញ្ចេញរាងកាត់តាមរោងដេរមួយនេះ គេនឹងបញ្ចេញឫកអោយប្អូនបានឃើញមិនខានថា គេគឺជាទេពធិតាបិសាចតែម្នាក់គត់ គ្មានគូប្រជែងឡើយនៅភ្នំពេញនេះ ។

រាសីលួចសម្លឹងនាងយ៉ាងពិនិត្យពិច័យ ហើយនឹកក្នុងចិត្តថា ៖

- ហេតុអ្វីមនុស្សឫកពាអន់ៗបែបហ្នឹង បែរជាមានវាសនាដេកពូក ចាយលុយវាល់លាន តែមនុស្សដែលស្រវាស្រទេញចង់រៀនចង់សូត្រ ដូចយើង បែរជាគ្មានឱកាសទៅវិញ ? គិតទៅជីវិតនៅលើលោកនេះអយុត្តិធម៌ណាស់! តើយើងត្រូវធ្វើយ៉ាងណា ដើម្បី

ជនះព្រហ្មលិខិត ដែលកំពុងតែឈរចាំស៊ើចចំអកដល់ជីវិតរបស់យើង ? រាសីពិតជាមិនព្រមចុះចាញ់ដោយងាយៗឡើយ ។ យើងមានអាយុមិនទាន់គ្រប់២០ឆ្នាំស្រួលបួលទេ... យើងពិតជានៅមានឱកាស... សំរាប់សាងអនាគត យើងមិនព្រមរស់នៅលិចលង់ត្រឹមតែជាកម្មការិនីរហេមរហាមបែបនេះឡើយ ។

កំពុងតែឈ្ងោកគិតភាំងៗ ស្រាប់តែ... ខ្វាប់ៗ ៖

- អឺយ៉ូយ !

រាសីលាន់មាត់ឡើង បែរមើលមនុស្សដែលយកបន្ទះម៉ែត្រមកវាយខ្នងនាងពីក្រោយ ស្រាប់តែប្រទះនារីឆើតឆាយឈ្មោះសាវរីអំបាញមិញនោះ ដែលកំពុងស្រែកវ៉ាវៗថា ៖

- ទីនេះជាកន្លែងធ្វើការ មិនមែនកន្លែងមកឈរងក់ទេ! ធ្វើការព្រើកៗយ៉ាងនេះ ត្រូវកាច់ប្រាក់ខែពាក់កណ្តាលចោលទើបសម ។

រាសីឈឺណាស់ ចង់តែស្ទុះទៅវាយតបវិញអោយនឹងដៃគ្នាទៅហើយ តែសុធាយកដៃទប់ ហើយស្រដីតិចៗថា ៖

- ធ្វើការទៅ រាសី! កុំមាត់កុំកអី! ប្រយត្ន័រឿងតូចក្លាយជាធំដោយអាសារឥតការ ។

រាសីមិនបានហើបមាត់តបមែន តែនាងសម្លក់សាវរីវិញដោយមិនខ្លាចញញើតក្រសែភ្នែករបស់នារី គូកំណាន់ថៅកែរោងចក្រនោះឡើយ ។ ឃើញធិតាខមភ្នែកគ្រលួងដាក់វិញ សាវរីក៏គំហកថា ៖

- នែ៎ ក្មេងព្រហើន! កុំវាយឫកព្រហើនដាក់យើងបែបនេះតិចត្រូវម៉ាំងបងថែមទៀត ឥឡូវ !

ចៃដន្យ រាសីមិនបានខ្លាចរំពាត់នោះទេ ។ នាងនៅតែលួចចោលកន្ទុយភ្នែកសម្លក់សាវរីនដែល ។ កាលបើបែរមកឃើញរាសីមិនទទួលចុះញ៉មអំណាចរបស់នាង សាវរីក៏បែរក្រោយ លើកយក

រំពាត់ម៉ែត្រចង្អុលមុខរាសីហើយស្រដីថា ៖

- យើ! ហ៊ានខមដាក់យើងផងឬមីច្រមក់ ?

ថាហើយ សាវរីក៏យាររំពាត់វាយខ្វាប់លើខ្លួនរាសីជាលើកទីពីរតែម្តងនេះ រាសីទ្រាំទប់កំហឹងលែងបានហើយ ។ នាងក៏ចាប់រំពាត់កញ្ឆក់ពីដៃសាវរីហើយទាញនាងគំហុក ទៅមុខ ទៅក្រោយ រហូតដល់សាវរីរបូតដៃពីដំបងហើយភ្លាត់កែងចោទ ដួលគ្រេងចូលទៅប្រឡោះម៉ាស៊ីនកាត់ក្រណាត់ពីគ្រឿង រិះតែម៉ាស៊ីនស៊ីដៃជើងអស់ខ្លះ ធ្វើអោយនារីឆើតឆាយភ័យផងខឹងសម្បារផង និយាយលែងឮតែម្តង ។ ឯរាសីវិញកញ្ឆក់រំពាត់ម៉ែត្រឈើនោះបានហើយ ក៏ស្រវាកាច់វាប្រសៗបោះចោលទៅដី រួចវាចាថា ៖

- ទោសរំលោភផ្តន្ទាគេ ថ្ងៃណាមួយបាបនោះនឹងវិលដល់ខ្លួនវិញជាមិនខាន... ពេលនោះ ទោះយំស្រែក ក៏ទេវតាជួយមិនបានដែរ ។

ភ្លាមនោះ សាវរីស្រែកយ៉ែៗ ផ្អើលអស់ពពួកឆ្មាំរោងចក្ររត់មកមើលឈូឆរ ៖

- មានការអ្វីអ្នកនាង ?

- គឺវានោះ វាវាយយើង! ចាត់ការវាអោយយើងភ្លាម !

សាវរីយកដៃចង្អុលមុខរាសី ។ ស្រាប់តែរាសីឆ្លើយវិញយ៉ាងលឿនឥតបង្អង់ថា ៖

- ស្លាប់ហើយ មិនដែលឃើញទេ ស្រីក្រមុំពេញវ័យ រូបស្រស់ស្អាត តែបែរជាចេះកុហកសឿងម៉េះលោក ?

រាសីជញ្ជក់មាត់ហើយគ្រវីក្បាលឡើង ព្រមទាំងស្រដីថែមថា ៖

- នេះជាគំរូយ៉ាងអាក្រក់បំផុតដល់កម្មករទីនេះ ! ! បើថៅហ្វាយនាយចេះភូតកុហកដល់ម្លឹង តើគួរអោយកូនចៅរើសជាគំរូទេ ? ការពិត ខ្ញុំមិនបានវាយនរណាទេ គឺមានតែគេវាយខ្ញុំ ។

- នែ៎! គឺឯងហ្នឹងប្រើកម្លាំងបាយអោយយើងដួល បើមិនជឿទេ ចាប់ពួកកម្មករទីនេះអោយធ្វើសាក្សីមើស៍ ថានរណាបានឃើញខ្លះ ?

ស្រាប់តែរាសីសើចកខឹកឡើង តបថា ៖

- ចៃដន្យ អ្នកធ្វើការទីនេះ ខ្លាចអំណាចអ្នកនាងដេញគេចោលពីរោងចក្រខានធ្វើការ ម្ល៉ោះហើយ គេត្រូវតែឆ្លើយកាន់ជើងអ្នកនាងធ្វើអោយខ្ញុំនេះចាញ់ដោយអាសារឥតការ ។ ប៉ុន្តែបើចិត្តសៀងមែន យើងលេងក្បួនដោះអាវបង្ហាញសាច់វិញ...

- ដោះអាវបង្ហាញសាច់ មានអ្វីទាក់ទងនឹងរឿងនេះដែរទៅ ?

សាវរីស្រែកកាត់ ។

- ម៉េចក៏ថាមិនទាក់ទង ? (រាសីតប) បើយើងលេងក្បួនដោះអាវបង្ហាញសាច់ នោះយើងនឹងបានដឹងថា នរណាជាអ្នករងគ្រោះត្រូវគេវាយកន្ទុលសាច់ ហើយនរណាជាអ្នកវាយគេពិតប្រាកដ ? បើរកឃើញថានរណាជាអ្នកភូតកុហក យើងទាំងអស់គ្នា ត្រូវចាប់គេនោះកាត់អណ្តាតចោល កុំអោយគេរៀនភូតភរតៗដូចក្មេងតទៅទៀត ។

- ព្រហើន! (សាវរីស្រែកកាត់) នាងជាកម្មករ គ្មានសិទ្ធិមកតវ៉ាស្មើជាមួយយើងជាចៅហ្វាយនាយទេ ។

រាសីច្រត់ចង្កេះធ្វើឫកព្រងើយហើយឆ្លើយថា ៖

- ចៃដន្យ អ្នកនាងមានឋានៈត្រឹមតែជាគូដណ្តឹងរបស់ចៅហ្វាយនាយ តែមិនទាន់បានធ្វើជាចៅហ្វាយនាយផ្លូវការឯណា ។ មិនទៀងទេ ជិនហួគេអាចដូរចិត្ត ទៅស្រឡាញ់ស្រីណាផ្សេងក៏ថាបាន ជាពិសេសពេលគេដឹងថា គេមានគូដណ្តឹងដែលគ្មានមារយាទថ្លៃថ្នូរបែបនេះប្រហែលជាគេដូរចិត្តទៅសម្លឹងនារីផ្សេងទៀតក៏មិនដឹង ។ ដូច្នេះ កុំទាន់ឃើញផ្គរលាន់ ក៏ត្រែកអរចាក់ទឹកពាងចោលអី... ណាមួយ ជិនហួជាជនបរទេស មិនដឹងថាគេមានប្រពន្ធប៉ុន្មាន កូន

ប៉ុន្មាននាក់នៅឯស្រុកទេ ដូច្នេះវាមិនទៀងដែរ ថាអ្នកនាងជានារីទីប៉ុន្មានរបស់គេ ? កុំសូវវាយឫកធំដុំពេក ប្រយ័ត្នដល់ថ្ងៃគេដោះដៃព្រលែងចោល អ្នកនាងនឹងបាក់មុខខូងជ្រៅដូចបាតទន្លេសាបទៅ!

ទាំងកម្មករប្រុសស្រី ទាំងឆ្មាំទាំងឡាយនៅទីនោះ បានឮដូច្នោះ អត់មិនបាន ក៏នាំគ្នាសើចហោរគិលឡើង ។

- ពួកឯងសើចអី ? (សាវរីគំហក)

ទាំងអស់គ្នាក៏ស្ងាត់មាត់លែងហ៊ានសើច ។ រំពេចនោះស្រាប់តែជិនហួបើកឡានចូលមកដល់ ។ ពពួកឆ្មាំក៏ស្ទុះស្រូស្រទៅទទួលបើកទ្វារជូនលោក យកចិត្តភ្លាម ។

- បងជិនហួ!

សាវរីងាកមកសម្លក់រាសី ហើយក៏រត់ទៅចាប់ដៃជិនហួភ្លាម ។ ពេលនោះ រាសីចាប់ភ្លឹកថាជិនហួហាក់ដូចជាលួច ចោលកន្ទុយភ្នែកមើលនាងដែរ ទំនងចាប់ភ្លឹកថា នាងកំពុងតែមានរឿងជាមួយសាវរី គូកំណាន់ចិត្តរបស់គេ ។ ចៃដន្យ គេមិនបានធ្វើមាត់អ្វីទេ បែរជាដើរឡើងទៅលើអាគារការិយាល័យយ៉ាងលឿន ដោយមិនរវល់ធ្វើនឹងធ្វើឮចំពោះកិរិយាខ្ពឹកខ្ពក់របស់សាវរី ដែលកំពុងទាមទារការចាប់អារម្មណ៍ពីរូបគេ ដើម្បីដាក់ទោសរាសីនោះឡើយ ។

- រាសី! ប្អូនសំដីថ្លោសៗដាក់គេអញ្ចឹង មិនខ្លាចគេចាប់ខ្លួនយកទៅធ្វើទណ្ឌកម្មទេហ៎ ?

នាងសុផាសួរ ។ ភ្លាមនោះ រាសីគ្រវីក្បាល ៖

- បងសុផាអើយ! ជីវិតរបស់ខ្ញុំវាសោះកក្រោះអស់រសជាតិតាំងពីយូរហើយ បានមកកំប្លែងលេងសើចនឹងពពួកអ្នកមានអោយពួកគេគាំងអណ្តាតកកឈាមខ្លះ ខ្ញុំដូចជាមានអារម្មណ៍គ្រាន់បើបន្តិច ។

- ហើយចុះប្អូនមិនខ្លាចគេដេញអោយឈប់ធ្វើការទេហីអីហ្នឹង ?

រាសីញញឹមហើយសើចខឹកៗ ឆ្លើយថា ៖

- ពួកវាមានចំណុចខ្សោយមួយ ដែលគេមិនអាចយកឈ្នះខ្ញុំបានដោយកម្លាំងបាយ ។ ដូច្នេះ គេនឹងទ្រាំអោយខ្ញុំត្បុកស្លុំមួយស្របក់ទៀត ដើម្បីរកមធ្យោបាយយកឈ្នះខ្ញុំសាជាថ្មីវិញ សូម្បីតែជិនហួក៏មិនហ៊ានក្អកជាមួយខ្ញុំចំមុខទៀតដែរ ហោចណាស់ខ្ញុំនឹងបានរស់មួយពេល ទំរាំអស់ការធ្វើ ។

រំពេចនោះ ស្គរនាឡិការោទិ៍ឡើងជាសញ្ញាបញ្ចប់វេន ។ ស្រីៗកម្មករជាច្រើនដើរមកទះស្មារាសី សំដែងអំណររបស់គេ ៖

- មីអូនឯងក្លាហានណាស់! បើកុំតែបានឯង កុំអីគេចាប់សំរាតខោអាវពួកយើងដែកគ្មានសល់ទេ ។

- នាងតូចពូកែមែន! ហ៊ានតបតរហូតនាងឆ្កួតសោះវាបាត់មាត់!

- ប្អូនស្រីអើយ! អរគុណណាស់ដែលឯងក្រោកឈរបាន ថែមទាំងអាចជួយការពារយើងទាំងអស់គ្នាផង ។

- ថ្ងៃក្រោយបងបោះឆ្នោតអោយឯងធ្វើជាប្រធានកម្មករទីនេះហើយ

ពពួកកម្មការិនីមកលួចខ្សិបលើកទឹកចិត្តនារីម្តងមួយៗ... ធ្វើឲ្យនារីយើងមានមោទនភាពក្រៃលែង ចំពោះអំពើល្អដែលនាងបានធ្វើដើម្បីពួកនារីកម្មកររងគ្រោះទាំងនោះ ។

បន្តិចមក មាណវីក៏ដើរត្រឡប់មកដល់ផ្ទះវិញ ដោយមានទិញបាយពីកញ្ចប់មកផង ។ ពេលនោះ វក្សាមិនទាន់មកដល់ផ្ទះនៅឡើយទេ ស្រាប់តែមាននារីម្នាក់មកគោះទ្វារបន្ទប់របស់នាង ។ ធិតាងើបឡើងទៅបើកទ្វារ ស្រាប់តែប្រទះសាវរីដ៏សិចស៊ីឆើតឆាយឈរច្រត់ចង្កេះនៅមាត់ទ្វារបន្ទប់របស់នាង ។

- អ្នកនាងសាវរី ?

- មែន គឺយើង! នាយសៀកប្រាប់ថានាងរស់នៅទីនេះ ទើបយើង

ចង់មកមើលថាតើមនុស្សសំដីជា ដូចនាងមានការរស់នៅយ៉ាងម៉េចដែរ ។ ការពិត មានខ្មោះឯណា ? ជួលផ្ទះគេតូចប៉ុនសំបកក្តាមឆ្កែចូលដេកមិនទាំងផុតកន្ទុយផង ។

- ដើ! ផ្ទះតូច ផ្ទះធំ វាមិនសំខាន់ទេ សំខាន់តែថាមនុស្សខ្លះមានផ្ទះធំ មានលុយចាក់ក្រាលថ្នល់ មានមាសស្រោបខ្លួន តែមានមារយាទឬកពារអន់ៗ មិនបានស្មើនឹងឆ្កែកំបែកក្បាល នោះទើបគួរឲ្យស្រណោះអនិច្ចាបំផុត!

- យ៉ស! ហ៊ានប្រមាថយើងថាជាឆ្កែផងហ្ន៎ស ?

- ហើយចុះទៅខ្លាចស្អី ? បើមិនមែនជាឆ្កែទេ ហេតុអ្វីក៏បក់កន្ទុយដើរហិតក្លិនមកដល់ទីនេះ ? ក្រែងនឹងហើយតើហ៍ ថាកន្លែងនេះមានក្លិនអ្នកក្រស្អុយៗ ប៉ុន្តែ នៅតែបក់កន្ទុយដើរតាម ទាំងឈ្មោល ទាំងញី ទាំងចៅកៃនិងស្រីរបស់ចៅកៃ...!

- នែ៎! និយាយឲ្យមើលមុខមើលក្រោយផង! យើងមិនមែនជាស្រីរបស់នរណាទេ នាងល្អ!

- អូហ៍ មិនមែនទេ ? ហេតុអ្វីក៏តែងខ្លួនដូចស្រីរកស៊ីបែបហ្នឹង ? ស្លាប់ហើយ! ស្លៀកខ្លីៗ ពាក់អាវវាលក បញ្ចេញនេះនោះ ហើយមកដើរតត្រុកៗម្តុំនេះទៀត តើអោយអ្នកស្រុកគេគិតយ៉ាងណាទៅវិញហ្ន៎ ?

ដោយទប់ចិត្តនឹងពាក្យចំអករបស់រាសីមិនបាន សាវរីក៏យកកាបូបដៃរបស់នាងវាយក្បាលរាសីផស! តែមានរួចខ្លួនឯណា! រាសីខឹងណាស់ ក៏ចាប់ដៃអូសសាវរី ច្រានផ្ទាច់នឹងជញ្ជាំងផ្ទះរបស់នាងហើយស្រដីថា ៖

- អ្នកនាងរករឿងខ្ញុំនៅកន្លែងធ្វើការមិនអស់ចិត្ត មករករឿងដល់ផ្ទះខ្ញុំទៀតហ្ន៎ស ? ម៉េច អាងខ្លួនអ្នកមាន មានលុយមានអំណាចឬ

បានជាចង់មកវាតទីនល់ទីនេះ ? គួរអោយស្តាយ អ្នកនាងគិតខុសហើយ! ទីនេះមិនមែនសំបុកស្នាឲ្យគេធ្វើបាបស្រេចនឹងចិត្តទេ!

ភ្លាមនោះសាវរីក៏ស្ទុះមកប្រវាយប្រតប់រាសីហើយស្រដីថា ៖

- គឺព្រោះតែនាងចេញមុខទៅទាក់ទាញជិនហួ ឲ្យគេមករកនាងទីនេះនោះអី ។ នឹងទេ ថាគេជាគូកំណាន់របស់យើង ? នាងកុំកាត់មុខយើងអោយសោះ ពុំនោះសោត យើងមិនអោយនាងរួចខ្លួនទេ ព្រោះយើងស្អប់នរណា ដែលចូលចិត្តតាំងខ្លួនជាស្រីស្នេហ៍ពិសេសរបស់ជិនហួ ។

- ពុទ្ធោអើយ អ្នកនាង! ហេតុអ្វីក៏លង់ស្នេហ៍ រហូតដល់អស់ការពិចារណាយ៉ាងនេះ ? ខ្ញុំនេះឬជាស្រីស្នេហ៍របស់ជិនហួ ? បើពិតដូច្នោះមែន តើខ្ញុំចាំបាច់ទៅធ្វើការនៅរោងចក្រធ្វើអ្វី ? ទុកឲ្យជិនហួហុចប្រាក់ចិញ្ចឹម ដេកស្ងៀមស្រណុកស្រួលខ្លួនវិញ មិនប្រសើរជាងទេហ៍ ?

- នរណាទៅនឹងល្បិចស្រីមាយានោះ ? អាពួកអ្នកក្រ ស្អីក៏ហ៊ានធ្វើដែរ អោយតែបានលុយ! (សាវរីគំហក).

- ហើយចុះអាពួកអ្នកមាននោះ វាមិនធ្វើអ្វីៗដើម្បីលុយទេឬអី ? រួចចុះអ្នកនាងដែលតាមទាក់ទងជិនហួឡើងស្អិតនោះ មិនដោយសារឃើញលុយ ឃើញទ្រព្យរបស់ជិនហួទេហ្ន៎ស ? ហើយបើជិនហួមិនមែនជាថៅកែសំបូរលុយវិញ តើអ្នកនាងបក់កន្ទុយរត់តាមគេដូច្នេះទេ ? ការពិត ពពួកស្រីអ្នកមានខ្លះៗប្រឹងតែងខ្លួនតែងប្រាណ បញ្ចេញកាយសឹងតែអាក្រាត ដើរទាក់ប្រុស រកលុយស្រោបខ្លួន មិនខុសអ្វីពីស្រីស្នេហ៍ក្រីក្រលក់ខ្លួនដើម្បីប្រាក់នោះប៉ុន្មានឡើយ... មើលចុះ ? តើវាគ្រាន់បើអី ជាងគ្នាប៉ុន្មានទៅ ?

- នែ៎ នាងមើលងាយយើងជ្រុលពេកហើយ!

ផាំង! សាវរីយកដៃទះកំភ្លៀងរាសី ។ ចៃដន្យ នារីយើងមិនទុកអោយគេវាយនាងបានស្រួលៗទេ ។ ធិតាក៏ចាប់កដៃរបស់សាវរីបានហើយ ក៏មួលបត់ទៅក្រោយយ៉ាងរហ័ស ។

- មនុស្សដូចអ្នកនាង ទាល់តែលេងថ្នាំខ្លាំងខ្លះទើបនឹងរសជាតិ!

រាសីក៏ចាប់មួលដៃសាវរីទៅក្រោយទាំងពីរហើយដោះអាវក្រៅរបស់នាងយកមកចង តែសាវរីនៅតែស្រែកឡូងៗជេរនាង មិនព្រមឈប់ឡើយ ។ រាសីទ្រាំមិនបានក៏ស្ទុះយកកូនកន្សែងពោះគោមកមូរញ៉ុកមាត់សាវរីភ្លាម ។ រំពេចនោះ រក្សាក៏មកដល់ផ្ទះ ៖

- បងរាសី! ចាប់បងស្រីនេះមកពីណា ?

- គឺជាចោរដែលចូលលួចទ្រព្យយើងនៅទីនេះ ។

- បងចង់យកគេទៅប្រគល់អោយប៉ូលីសមែនទេ ?

- អត់ទេ! នរណាគេឆោត យកអោយប៉ូលីសនោះ ? ពួកប៉ូលីសសព្វថ្ងៃខ្លះស៊ីសំណូកណាស់ មិនចូលចិត្តដាក់គុកចោរទេ ។ ឲ្យតែស៊ីកលុយ ពួកគេព្រលែងចោរវិញទាំងអស់ សូម្បីតែចោរដែលធ្លាប់សម្លាប់មនុស្សមានភស្តុតាងហើយក៏ដោយ ។ ប្អូននឹងទេ លុយអាចបង្វិលផែនដីសុវណ្ណភូមិអោយវិលបានប៉ុន្មានជុំក៏បានដែរ ? អ្នកក្រដូចជាយើងដេកតែពីចាញ់ទៅ ។ ដូច្នោះ បងមិនយកគេទៅអោយប៉ូលីសទេក្រែងស្ត្រីមួយរូបនោះវាបកត្រឡប់ចាប់បងដាក់គុកវិញ ។ បងចង់អោយគេទទួលទោសបែបថ្មីម្តង សង្ឃឹមថា គេនឹងរាងចាលមួយជីវិត លែងប្រព្រឹត្តអាក្រក់លើមនុស្សដូចគ្នា តទៅទៀត ។

- អញ្ចឹង បងគិតយ៉ាងម៉េចវិញទៅ ?

ពិតមែនតែសាវរីត្រូវរាសីចងដៃចងជើង តែនារីនៅស្តាប់ឮមើលឃើញទាំងអស់ នូវអ្វីៗសព្វយ៉ាងដែលរក្សានិងរាសីសន្ទនា ។

យើញដូច្នេះ រាសីក៏យកទឹក យកសាប៊ូមកលាងក្រែមម្សៅចេញពីផ្ទៃមុខរបស់សាវី ហើយទាញកន្ត្រៃកាត់សក់នាងខ្ទេកៗតែម្តង ។ សាវីបើកភ្នែកធំៗ ខំរើបំរះយ៉ាងខ្លាំង តែមិនបានការឡើយ ។ ចំណែករក្សានៅអង្គុយមើលបងស្រី ស្ងៀមស្ងាត់ ព្រោះជឿក្នុងចិត្តជាក់ថាសាវីជាស្រីចោរពិតមែន ។ បន្តិចមក រាសីយកថ្នាំម្សៅជាច្រើនកញ្ចប់ មានតាំងពីថ្នាំលាបកមរមាស់រហូតដល់ថ្នាំទាស់សរសៃខ្ចី រួមទាំងថ្នាំបញ្ចុះចម្រុះប្អូនដប់មុខ យកចាក់ចូលគ្នាហើយលាយស្រា ស ថែមទឹកតែ លាយទឹកពាង រួចហើយក៏ចាប់ច្របាច់ចម្រុះសាវីបង្អក ៖

- ស្លាប់ហើយ! គិតធ្វើអ្វីហ្នឹង បងរាសី ?

- នេះគឺថ្នាំសម្រកសាច់ អោយស្គម ដើម្បីអោយគេដឹងថា អ្នកក្រស្គមហើយហេវនោះ មានអារម្មណ៍យ៉ាងម៉េចដែរ ។

នាងក៏ច្របាច់ចម្រុះសាវីបង្អកភ្លាម តែសាវីគ្រវីក្បាលខ្វាល់ ធ្វើអោយជាតិថ្នាំកំពប់រាជពាសពេញផ្ទៃមុខអស់ ។ ប៉ុន្តែ ទោះបីជាខំរើយ៉ាងណា ក៏មិនឈ្នះដៃរាសីកៀបជាន់កខ្ទប់ចម្រុះនាងដែរ ។ សាវីដង្ហក់ខ្យល់ខក់ៗ លេបថ្នាំនោះអស់ពីរបីក្អឹកទៅ ។ ចំណែករាសីវិញមិនព្រមលាងថ្នាំដែលនៅប្រឡាក់លើផ្ទៃមុខនារីចេញឡើយ បែរជាទុកអោយម្សៅនោះកកនៅលើមុខយ៉ាងក្រវេមក្រវាម តាមដំណើរអញ្ចឹងទៅ ។ បន្តិចមក នាងក៏ទាញស៊ីរ៉ាំងចាក់ថ្នាំចាស់មួយចេញមក គឺជាស៊ីរ៉ាំងដែលនាងទិញកាលពីថ្ងៃមុន ដើម្បីចាក់ថ្នាំខ្លួនឯងពេលនាងមិនស្រួលខ្លួន ។ ភ្លាមនោះ រាសីហុតយកក្រដាសមួយសន្លឹកចេញមក ។

- ចេះអានអក្សរមែនទេ អ្នកនាង ? មើលនេះ ជាលទ្ធផលនៃការជោះឈាមរបស់បងប្អូនយើង ។ គឺយើងមានជាប់រោគអេដស៍ទាំង

ពីរនាក់ ។ យើងគិតថា ចង់ចែកពូជវា អោយអ្នកនាងជួយចិញ្ចឹមខ្លះ ព្រោះអីអ្នកនាងជាអ្នកមាន មានលុយច្រើនណាស់ ដូច្នេះសូមមេត្តាជួយ ចិញ្ចឹមវាអោយធំធាត់បន្តិចណា! ។

រាសីលាតក្រដាសនោះដាក់នៅមុខសាវីដែលអង្គុយជាប់ចំណងទាំងដៃទាំងជើង ផ្អែកជញ្ជាំង ។ គ្រាន់តែឃើញលទ្ធផលលើផ្ទាំងក្រដាសនោះកាលណា សាវីបើកភ្នែកធំៗតែម្តង ។ បន្តិចមក រាសីក៏ដោតស៊ីរ៉ាំងបូមឈាមពីរក្សា ប្រហែលជាកន្លះសេសេ យកទៅចាក់បញ្ចូលអោយសាវីភ្លាម ។ គ្រាន់តែម្ជុលដោតសាច់ សាវីក៏ស្រែករំាសឡើង ហើយក៏សន្លប់បាត់មាត់តែម្តង ។

ពេលនោះ សាវីលែងជានារីស្រស់ស្អាតសិចស៊ីទៀតហើយ... នាងគ្រាន់តែជានារីមុខមាត់សាមញ្ញម្នាក់ មានសក់ខ្លីរខិញរខុញ មុខលឿងៗស្លេកៗ មិនគួរស្នេហ៍ឡើយ ។ បន្តិចមក រាសីក៏ដោះខោអាវរបស់សាវីចេញ ហើយច្រកខោអាវកញ្ចាស់ៗអោយវិញ រួចក៏អូសសាវីអោយគេងលើក្តារកៀនជញ្ជាំង ៖

- សូមទោសណ៎ាអ្នកនាង! ផ្ទះយើងមានមុងតែមួយ កន្ទេលតែមួយ គ្មានចំណែកលើសចែកអ្នកនាងទេ ដូច្នេះ សូមនៅហាលមូសមួយយប់សិនទៅណ៎ា... បានចែកទានអោយមូសក្រីក្រស្គមៗអោយវាស្គាល់ជាតិឆ្អែតម៉ាដង ប្រហែលជាបានបុណ្យច្រើនណាស់!

យប់នោះ សយនាមិនបានមកលេងជាមួយអ្នកទាំងពីរដូចរាល់ថ្ងៃទេ ប៉ុន្តែក៏ល្អដែរ ព្រោះរាសីកំពុងរវល់ទទួលភ្ញៀវថ្មីផង ។

oooooooooooooooooooo

ooooo

o